VISIT…

நல்ல வேளையாக இல்லை. ''அந்த மூவாயிரம் நீ கொடுத்திருக்க வேண்டியதில்லை'' என்று மட்டுமே சொன்னான்.

நாலாயிரம் என்றால் அவன் என்ன சொல்லுவான்? புன்ன கையை மறைத்தபடி ''அப்பா கொடுக்கச் சொன்னார்'' என்று முடித்துவிட்டு மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்து விட்டாள்.

''திமிரைப்பார். திரும்பி எனக்கு முதுகு காட்டிக் கொண்டு படுக்கிறாளே'' என்று எரிச்சலாக நினைத்தான் சந்திரன்.

அதிசமிக்கத்தக்க விதமாக அந்தப் பழக்கமற்ற படுக்கை யிலும் சுமித்ரா விரைவிலேயே உறங்கிவிட்டாள்.

ஆனால் சொந்த வீட்டிலும் சந்திரனால் தூங்க முடிய வில்லை. இதுவரையில் எப்படியோ, இன்னமும் இந்தப் பெண் ணின் முன் சிறுமைப்படுத்தி விட்டாரே அப்பா என்று நினைத் தான்.

வெளி தாழ்வாரத்தில் யாரோ விளக்கைப் போட்டார்கள். மேல் சன்னல் வழியே வெளிச்சம் நேராக சுமித்ராவின் முகத் தில் படவே தூக்கத்திலேயே அவள் திரும்பிப் படுத்தாள்.

அவளிடம் அசைவைக் கண்டு பார்த்தான் சந்திரன். வெளி விளக்கின் வெளிச்சமும் முழுமையை நெருங்கிவிட்ட நிலவின் ஒளியும் அறையினுள் அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் சுமித்ரா வின் முகம் தெரிந்தது. ஒரு கையைக் கன்னத்தின் கீழ்க் கொடுத்து மீண்டும் நல்ல துயிலில் ஆழ்ந்திருந்தாள் அவள். குழந்தை போலக் கபடமற்ற முகம். கன்னங்களின் மெல்லிய வளைவில் வெண்டைப் பிஞ்சு போன்ற விரல்களில் வாழைத் தண்டு போன்ற மெல்லிய கரங்களில் விவரிக்க முடியாத மென்மை குடிகொண்டிருந்தது. இவளா அன்று அவ்வளவு திமிரோடு பேசினாள்!

விலைக்கு வாங்கியதாகச் சொன்னாளே. வெகு கர்வத்து டன் சிறுமைப்படுத்தினாளே. ஆனால் அவள் நினைத்திருந்தால் இன்று அதைவிடவும் கேவலப் படுத்தியிருக்கலாமே, ஏன் கேட் கவில்லை? ஒரே பொருளுக்கு இரண்டாம் விலையா என்று அவனிடம் பணத்தை விசிறியடித்திருக்கலாம். ஏன் செய்ய வில்லை? அவ்வளவு நாசூக்கா அன்னையிடம் தந்தாளே. ஒரு வேளை இயல்பாகக் கெட்டவள் இல்லையோ? அவளை மனக் கப் பிரியமில்லாமல் தந்தையின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கழுத்தை நீட்டினாளோ?

சந்திரன் யோசனையோடு மீண்டும் மனைவியைப் பார்த் தான். அழகிய எழில் வளைவுகள் அவன் மனதில் பதியவில்லை. ஆனால் கள்ளமற்ற முகம் சிந்தனையைத் தூண்டிற்று. ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டாள் என்று விசாரிக்கலாமா என்று தோன்றியது. உடனேயே வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தான்.

''எப்படியோ அவளது போக்கு எனக்கும் வசதியாகிப் போயிற்று. வசந்தியை மனசில் வைத்துக் கொண்டு இவளை அணைக்கும் வேதனை இல்லை'' என்று எண்ணமிட்டபடித் தலைக்குமேல் கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டான்.

மனத்திரையில் வசந்தி பொய்க் கோபத்துடன் பவனி வந்தாள். ''வேண்டாம் வசந்தி வராதே'' என்று மனதோடு கூறியபடியே உறங்கி விட்டான்.

மறுநாள் காலையில் அவன் விழிக்கும்போது சுமித்ரா அங்கே இல்லை. ஆனால் ஓர் இனிய குரல் பூசை அறையிலி ருந்து பூபாள ராகத்தை இசைத்தது. ''எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயோ'' என்று பாடி முடித்தது.

''குடும்ப லட்சுமி இப்படித்தான் காலையில் கடவுளைத் துதி செய்ய வேண்டும். இனி நீ போ அம்மா'' என்று அமர்த்த லாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றார் சிவசுந்தரம்.

குறும்புடன் அண்ணன் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள் பானுமதி. ''தினமும் அண்ணி இப்படித் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடினால்தான் எழுவாயா அண்ணா? வா வா வா பாட்டு முடிந்து விட்டது'' என்றாள் கேலியாக.

''போக்கிரிப் பெண்'' என்று அவள் தலையில் குட்டி விட்டுக் கையில் பிரஷ்சுடன் பின்புறம் சென்றான் சந்திரன். குளித்துவிட்டு வருகையில் சுமதியின் பிள்ளை அவன் தோளில் ஏறியிருந்தான்.

''கீழே இறங்கடா நந்து. குளித்துவிட்டு இவனைத் தூக்கி அழுக்காக்கிக் கொண்டாயாக்கும்?'' என்றாள் சுமதி தம்பியிடம்.

''அழுக்காகாமல் இருக்கத்தான் அவனையும் குளிப்பாட்டி விட்டேன்'' என்றான் சந்திரன்.

முன்தினம் சாக்லேட் தந்த அத்தை அங்கே வரவே நந்து குஷியுடன் ''அத்தை'' என்று கத்திக் கொண்டு கையை நீட்டினான்.

''அதற்குள் அத்தையிடம் ஒட்டுகிறாயா? பயலே?'' என்றபடி சிறுவனை மனைவியிடம் கொடுத்தான் சந்திரன்.

குனிந்த தலையுடன் பிள்ளையை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பினாள் சுமித்ரா. விசாலமான வெற்று மார்புடன் உருண்டு திரண்ட தோள்களுடன் அவனைப் பார்க்கவும் சுமியால் தலை நிமிர முடியவில்லை.

''அவனை இறக்கி விட்டு விட்டு தம்பிக்கு டிபன் எடுத் துக் கொடு போ சுமி'' என்று அவளை அனுப்பினாள் சுமதி.

கையில் கட்டுடன் கணவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் சுமித்ரா. அவனது பரந்த முதுகில் பார்வை பதிந்தது. ஆஜானுபாகு. அந்த பந்தயக் குதிரைக்கு ஏற்ற உடல் கட்டு என் ஒல்லி உடம்பு இவருக்கு எந்த வகையில் பொருந்தும்'' என்று வேதனையுடன் நினைத்தாள்.

திடீரென்று பானுமதியின் குரல் கேட்டது. ''அண்ணனும் அண்ணியும் அருகே நின்றால் தேக்கு மரமும் அதில் பிண்ணிப் பிணைந்த பூங்கொடியும் போல எவ்வளவு பொருத்தமாக அழ காக இருக்கிறது என்னக்கா?'' என்று சுமதியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

சுமித்ராவின் வேதனை மறைந்தது. மனதில் ஒருவித திருப்தி தோன்றியது. முகம் ஒளி பெற்றது. தலை நிமிர்ந்தது.

6

இது இப்படித்தான் என்று ஆகிவிட்டால் அதற்கு ஏற்பத் தன்னை வளைத்துக் கொள்வது மனித இயல்பு. சுமித்திரை மின் வாழ்வும் புதிய வார்ப்பில் முரண் இன்றிப் படிந்து போயிற்று.

தான் வழக்கம்போலக் காலை எழுந்து பயிற்சிகளைச் செய் வதிலிருந்து தந்தையுடன் சேர்ந்து காபி அருந்துவதுவரை சுமித்ராவின் பழக்கங்களில் மாற்றம் இல்லை. அதன் பிறகு கணவனுக்குத் தேவையானதை கவனிப்பதாகப் பேர் பண்ணிக் கொண்டு தங்கள் பொது அறையில் வரி விடாமல் பத்திரிகை படிப்பாள்.

சிற்றுண்டி வேலை முடிந்து தந்தையும் கணவனும் அலுவலகம் சென்ற பின் சமையல் திட்டத்தைப் பார்ப்பாள். ஏதாவது ஒரு பதார்த்தம் – அவள் ஹோம் ஸயன்சில் கல்லூரியில் கற்றுக் கொண்டது ஒன்றை ஆக்குவாள். மதிய உணவு இருவருக்கும் அலுவலகத்துக்குச் செல்லும். மாலை மூன்று மணி சுமாருக்குத் தன் காரை எடுத்துக்கொண்டு செல்வாள்.

தான் நேராகப் பார்த்து வாங்க வேண்டிய பொருட்களை வாங்குவாள். அவ்வப்போது வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினருக்குத் தேவையானவைகளை கவனிப்பாள். பொதுவாக விருந்தினர் அதிகநாள் தங்குவதை ராமநாதன் ஊக்குவிப்து இல்லை. அவரவர் வந்த காரியத்தைச் சட்டு புட்டென்று நிறைவேற்றி விரைவில் இன்முகத்துடனே அனுப்பி விடுவார். எனவே அங்கே நிரந்தர விருந்தாளித் தொல்லை கிடையாது.

பொதுவாக மாலை ஐந்தரை மணிக்கு மேல் ஆறு மணிக்குள் ராமநாதனும் சந்திரனும் திரும்பி வருவார்கள். மீண்டும் ஏதாவது வெளியே செல்ல வேண்டியிருந்தால் சற்று முன்னதாக வருவார்கள். பேச்சுக்கிடையே சிற்றுண்டி நடக்கும். பிறகு சந்திரன் அலுவலக பைல் பார்க்கப் போவான்.

சுமித்ராவும் அவளுடைய தந்தையும் செஸ், காரம் என்று ஏதாவது ஆடுவார்கள். வேலை ஏதும் கொண்டு வராதபோது சந்திரனும் இதில் கலந்து கொள்வான்.

எட்டு எட்டரைக்குள் உணவை முடித்துக்கொண்டு ஒன்பது மணிக்கு உறங்கச் சென்று விடுவார்கள். வழக்கமாக ராமநாதன் பதினோரு மணிவரை அலுவலக ஃபைலில் ஆழ்ந்திருப்பார். பெருமளவு வேலையை இப்போது சந்திரன் பார்த்துக்கொள்ளவே அவர் நிம்மதியாக விரைவில் உறங்கலானார்.

நாள் முழுவதும் ஏதாவது செய்தபடி இருந்த போதிலும் தன் உள்ளும் புறமும் ஒரு பயங்கர வெறுமை தன்னை பீடிப்பதை சுமித்ரா உணர்ந்தாள். எவ்வளவோ முயன்றும் அந்த உணர்ச்சியை அவளால் உதற முடியவில்லை.

சுமித்ரா அறியாச் சிறுமி அல்ல. அன்னை இருக்கும் போதே பொறுப்புகளில் ஓரளவு பழக்கிவிடப்பட்டிருந்த பெண். அவர் இறந்தபின் அந்தப் பெரிய வீட்டின் பொறுப்பையே ஏற்று நடத்துகிறவள். எத்தனையோ சினிமா, நாடகம் பார்த்தவள். கதைகளைப் படிப்பதில் விருப்பமுள்ளவள். அவள் தன் வாழ்வைப் பற்றியும் பல இனிய கற்பனைகள் செய்து வைத்திருந்தாள். ''என் பெண்ணுக்குப் பெண்ணே'' என்று ஆயாவிடம் கேலி பேசியவள் ஆயிற்றே, எவ்வளவோ கட்டுப்படுத்தியும் மீறிக்கொண்டு தன் வாழ்வு இப்படி இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணி எண்ணி மனம் நோகலானாள்.

போகாத ஊருக்கு வழியாயிற்றே என்ற எண்ணம் அந்தக் கற்பனையோ அதன் விளைவான நோவையோ தடுக்கவில்லை, குறைக்கவும் இல்லை. அதிலும் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகக் காட்டி நடிக்க நேர்கையில் தான் அவளால் சகிக்க இயலாது போயிற்று. தனக்குள்ளேயே உருகலானாள். இந்த நிலையில் உமாவின் திருமணம் வந்தது.

சுமித்ராவின் மிகவும் நெருங்கிய தோழி உமா! அதிலும் சுமியிடம் அவளுக்கு ஒருவிதக் காதல் என்று கூடச் சொல்லலாம். அந்த அளவுக்கு சுமியிடம் பமித்தியமாயிருப்பாள். திருமணத்துக்குக் கட்டாயமாக இருவரும் வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்திச் சுமித்ராவிடம் வாக்குறுதி பெற்றுச் சென்றிருந்தாள். அவளுக்கு நல்லதாக ஒரு பரிசு வாங்க வேண்டும் என்று சென்றாள் சுமித்ரா.

செல்லும் வழியெல்லாம் ஏதேதோ கற்பனைகள். சந்திரனும் சுமித்ராவும் இந்தக் கல்யாணப் பரிசு பற்றிக் கலந்து பேசி முடிவு செய்கிறார்கள். கடைசியாக ''நல்ல பொருத்தமான பரிசைத் தேர்ந்து எடுத்து கண்மணிக்கு என் பரிசு'' என்று ஒரு பரிசு கொடுக்கிறாள்...

எல்லாம் கற்பனை என்று எண்ணும்போது நெஞ்சில் வலித்தது. வழக்கம்போல் வேதனையை விழுங்கிக் கொண்டு காரைக் கடையின் பக்கவாட்டில் கார்களை நிறுத்தும் இடத்தில் நிறுத்தினாள்.

அந்தக் கடை ஒரு தனியார் நிறுவனம். அங்கு இல்லாத பொருளே இல்லை எனலாம். துணிமணிகள் ஒரு பகுதி. அலங்காரச் சாதனங்கள், பாத்திரங்கள், வெள்ளிச் சாமான்கள், மளிகை, பிளாஸ்டிக் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பகுதியில் வெகு நேர்த்தியாக விற்பனை செய்யப்பட்டன. சுமித்ரா அடிக்கடி இங்குதான் சாமான்கள் வாங்குவாள். தரமானவை என்பது ஒரு காரணம். அந்த நிறுவனத்தின் மானேஜரிணி ஒரு காலத்தில் சுமித்ராவின் ஆசிரியையாக இருந்தாள் என்பது மற்றொரு காரணம்.

சும்மாவே சிறு வேதனையுடன் அங்கு வந்த சுமித்ராவுக்கு மற்றொரு அதிர்ச்சி. வசந்தி சுமித்ராவைத் திரும்பிப் பார்த்தபடி ரெடிமேடு உடைப் பகுதிக்குள் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

முகம் மாறாமல் நேராக நடந்து ஒரு மாடி ஏறினாள் சுமித்ரா. ''அவங்க உங்க சந்திரனோட மிஸஸ்தானே?'' என்று யாரோ வினவும் குரல் கேட்டது. நின்று திரும்பினாள்.

சந்திரனுடைய நண்பர்களில் ஒருவனும் அவனுடைய மனைவியும். ''தியாகு'' என்று சந்திரன் அறிமுகம் செய்வித்த நினைவு வந்தது சுமித்ராவுக்கு. முறுவலித்தபடி அவர்களை நெருங்கி ''வணக்கம்'' என்றாள்.

அந்தப் பெண் மகிழ்ச்சியுடன் ''எங்களை நினைவிருக்கிறதா உங்களுக்கு?'' என்று வியப்புடன் வினவினாள்.

'பின்னே?' என்று முத்துப்பல் தெரியச் சிரித்தாள் சுமி. அதற்குள், அந்தப் பெண்ணின் கையில் இருந்த குழந்தையிடம் சுமித்ராவின் கவனம் தாவியது. தலை நிறைய சுருளான கூந்தலும் கவருவதாக இருந்தது. அதைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தபடி ''வருவாயா?'' என்று கைகளை நீட்டினாள் சுமித்ரா.

தாயை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு சுமித்ராவிடம் தாவியது குழந்தை.

''அவன் எல்லோரிடமும் வருவான்'' என்று பெருமையுடன் கூறினாள் தாய்.

''இதோ வருகிறேன்'' என்று குழந்தையுடன் சாக்லேட் பிஸ்கட் போன்றவை விற்கப்படும் இடப்புறப் பகுதிக்குள் சென்றாள் சுமித்ரா. கண்ணைக் கவரும் வண்ணங்களில் படங்கள் போட்ட விலை உயர்ந்த சாக்லேட் பெட்டி ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்தாள். மனம் சற்று வாடியது. ஏனெனில் தியாகு தம்பதிகளின் அருகே வசந்தி நின்று கொண்டிருந்தாள் அதே மதமதப்பு.

''என்னை உங்களுக்கு நினைவிருக்காது...'' என்று இழுத்தாள் வசந்தி.

''நினைவில்லாமல் என்ன மிஸ் வசந்தி? வணக்கம்'' என்று அமைதியாகப் பதில் கூறினாள் சுமித்ரா.

''பரவாயில்லையே'' என்று அளவுக்குச் சற்று அதிகமாகவே வியந்தாள் வசந்தி. பணக்காரச் சீமாட்டிகளுக்குக்கூட ஞாபகசக்தி எல்லாம் இருக்கிறதே...

''மிசஸ் சந்திரன் அப்படிப்பட்டவர்கள் இல்லை வசந்தி'' என்று பரிந்து வந்தான் தியாகு.

''பணக்காரர்களுக்கு மற்றவர்களை விட அதிகமாக ஞாபக சக்தி வேண்டும் மிஸ் வசந்தி. இல்லாவிட்டால் பணம் பத்து நாளில் பறந்து போய்விடும்'' என்று அமைதியாகப் பதில் கொடுத்தாள் சுமித்ரா. பிறகு திருமதி தியாகுவிடம் திரும்பிச் சாக்லேட் பெட்டியை நீட்டினாள்.

''அய்யோ இதெல்லாம் எதற்காக?'' என்று வெட்கப்பட்டுக்கொண்டே அதை வாங்கிக் கொண்டாள் அவள்.

''இருக்கட்டும்'' என்று குழந்தையின் பட்டுக் கன்னத்தை மிகுந்த ஆசையுடன் வருடினாள் சுமித்ரா. எப்போதுமே சுமித்ராவுக்கு குழந்தைகளிடம் ஆசை உண்டு. திருப்பி கொடுக்க மனமில்லாமல் குழந்தையை அணைத்தாள்.

''அவ்வளவு ஆசை உள்ளவர்கள் விரைவிலேயே ஒன்று பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்'' என்று காரசாரமாக இடையில் புகுந்தது வசந்தியின் குரல். ''அல்லது உடல்கட்டு போய்விடும் என்று பயமாக இருக்கிறதோ?'' என்று குத்தலாக கேட்டபடி தன் வாட்டசாட்டமான உடலைச் சற்று நெளிந்து ஒயிலாக நின்றாள்.

சுமித்ரா உதட்டை பற்களால் அழுத்தினாள்.

தியாகு அவசரமாகப் பேசி நிலைமைகளைச் சமாளித்தான். ''பாப்பாவுக்கு பிறந்த நாள் வருகிறது. நல்லதாக ஒரு கவுன் வாங்க வேண்டும் என்று பார்த்தோம். இங்கே நன்றாக இருக்கும்; விலை குறைத்து வாங்கித் தருகிறேன் என்று சொன்னாள் வசந்தி. அவள் இப்போது இங்கே வேலை பார்க்கிறாளே? பார்த்து வாங்கலாம் என்று இங்கே வந்தோம்'' என்றான்.

''ஆமாம் இங்கே எல்லாச் சாமானுமே தரமாக இருக்கும்'' என்று குழந்தையைத் தாயிடம் அளித்தாள் சுமித்ரா. ''வரட்டுமா நான் போக வேண்டும்'' என்று இளம் முறுவலுடன் விடை பெற்றாள் சுமித்ரா.

''சந்திரன் வருகிற நேரமோ? பறக்கிறீர்களே'' என்று மேலும் குத்திப் பேசினாள் வசந்தி.

வெகு இனிமையாக முறுவல் செய்தாள் சுமித்ரா. ''அடகண்டு பிடித்து விட்டீர்களே. கணவர் வரும் நேரம் மனைவி இன்முகத்துடன் எதிர்கொள்ள வேண்டாமா? அதற்காகத்தான் நேரமாகி விட்டது வரட்டுமா? என்று திரும்பினாள்.

''வந்து மிசஸ் சந்திரன் பாப்பாவின் பிறந்தநாள். பத்து நாளையில் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வருகிறது. நீங்கள் கட்டாயம் வரவேண்டும்'' என்று அவசரமாக அழைத்தாள் திருமதி தியாகு. நீங்களும் வரவேண்டும் வசந்தி.''

''முயற்சி செய்கிறேன்'' என்றாள் சுமித்ரா.

''என்னை விட்டு விடுங்கள்'' என்றாள் வசந்தி. ''அன்று எனக்கு வேறு வேலை இருக்கிறது. அன்று என்னைப் பெண் பார்க்க வருகிறார்கள்'' என்றாள் தலையை நிமிர்த்தி.

அவள் வரவில்லை என்றதும் ''போகலாமே'' என்று தோன்றியது சுமிக்கு.

''அவனுக்கு டெலிபோன் செய்கிறேன் என்று சொல்லுங்கள்'' என்று விடை கொடுத்தான் தியாகு.

அன்று மாலையில் சந்திரனும் ராமநாதனும் கேரம் ஆடிக் கொண்டு இருந்தனர். சந்திரன் கை ஓங்குவதைச் சற்று அசூயையுடன் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள் சுமித்ரா.

அவளுக்கு ஒரு சிக்கல். தியாகுவைப் பார்த்தது பற்றிச் சந்திரனிடம் சொல்ல வேண்டும். அப்போது வசந்தியைப் பற்றியும் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நன்றாமிராது. பின்னே எப்போதேனும் தெரிய நேர்ந்தால் சுமித்ரா வேண்டும் என்றே சொல்லாதது போலத் தோன்றும்.

''இன்று உங்கள் நண்பர் தியாகுவைக் குடும்பத்தினருடன் சந்தித்தேன்'' என்றாள் சட்டென்று.

''ம்ம்...'' என்றான் அவன் ஆட்டத்தில் கவனமாக.

''அவருடைய குழந்தையின் பிறந்த நாளைக்கு அழைத்தார்கள். உங்களுக்கு டெலிபோன் செய்கிறாராம்.''

''யார் பிறந்தது... மாமா சிவப்புக்காய் அம்பில் இருக்கிறது. நீங்கள் அடிக்க முடியாது ஊகூம்.''

''உங்களுடைய நண்பருடைய மகளுக்கு அடுத்த ஞாயிறன்று முதல் பிறந்த நாளாம்'' என்றாள் சுமித்ரா அழுத்தம் திருத்தமாக.

சந்திரன் கவனம் ஒருவாறு அவளிடம் திரும்பியது. ''என்னது!'' அதற்குள்ளாகவா? அவன் திருமணமாகி இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் முடியவில்லை'' என்று சிரித்தான்.

''போகலாமா'' என்றாள் சுமித்ரா ஆவலுடன். ''அந்தக் குழந்தை வெகு அழகாக இருந்தது.''

''பார்க்கலாம். பார்க்கலாம். அவன் டெலிபோன் செய்வான் என்றாயே...'' என்று சிவப்புக்காய்க்குக் குறி வைத்தான் சந்திரன்.

''ஊரெல்லாம் பிள்ளை...'' என்று ராமநாதன் தொடங்கினார்.

அதற்குள் சுமித்ரா குறுக்கிட்டாள். ''அங்கே உங்கள் வ... உங்கள் அலுவலகத்து மிஸ் வசந்தியையும் பார்த்தேன்'' என்று வேகமாகச் சொல்லி முடித்து விட்டாள்.

அவன் சற்றே திடுக்கிடக் கண்டாள் சுமித்ரா. ''யார் வச... ஓகோ மிஸ் வசந்தியா? பிறந்த நாளைக்கு அவளையும் அழைத்திருப்பார்களே.''

''அழைத்தார்கள். ஆனால் வேறு வேலை இருப்பதால் வர முடியாது என்று மறுத்து விட்டாள். அந்த வேறு வேலை என்ன வென்று சொல்லிவிட சுமித்ராவுக்குத் தோன்றியது. சிரமப்பட்டு நாவை அடக்கிக் கொண்டாள்.

''சரிதான்'' என்றான். அவன் சாவதானமாக ''மாமா நீங்கள் தோற்கப் போகிறீர்கள், நான் சிவப்புடன் காயும் அடித்து விட்டேன்'' என்றான் பெருமையாக, பிறகு வேகமாக அந்த ஆட்டத்தை முடித்து விட்டு ''மாமா எனக்குக் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது'' என்று எழுந்து தன் அறைக்குச் சென்றான்.

அவன் வசந்தியின் நினைவை அசைபோடப் போகிறான் என்பது சுமித்ராவுக்குப் புரிந்தது. அந்த நினைவு வேதனையையும் தந்தது. ஆனால் அவனைத் தடுக்கும் சக்தியற்றுச் சும்மா உட்கார்ந்து இருந்தாள் சுமித்ரா அதுமட்டும் அல்ல, கொஞ்ச காலமாகச் சற்று சரளமாக அவளிடமும் பேசத் தொடங்கி இருந்த அவன் அன்றிலிருந்து மீண்டும் ஒதுங்கி நிற்கலானான்.

இரு தினங்களில் உமாவின் திருமணம் வந்தது. முன் தினமே சந்திரனிடம் நினைவுபடுத்தி விட்டுக் காலையிலேயே அலங்கரித்துக் கொண்டாள் சுமித்ரா. நல்ல ஆரஞ்சு வண்ணத்தில் அகன்ற ஜரிகைக் கரையுடன் உடல் பூராவும் மெல்லிய

ஜரிகைக் கட்டங்களுடன் சேலை பள பளத்தது. பொருத்தமாகப் பவளமும் முத்தும் பதித்த நகைகள், அழகுக்கு அழகு செய்தாற் போல அவள் செம்பாவை எனத் திகழ்ந்தாள். அலங்காரத்தை முடித்துக் கொண்டதும் இதைச் சந்திரன் கவனிப்பானா என்ற ஏக்கத்துடன் நினைத்தாள். கூடவே ''இன்னொருத்தியின் காதலில் கட்டுண்ட ஒருவர் என்னை ஏன் கவனிக்க வேண்டும்? ஒன்றும் வேண்டியதில்லை'' என்று ஆத்திரத்துடன் நினைத்தாள். ஆனாலும்...

வழக்கம் போலத் தாமின் படத்தை வணங்கித் திருநீறைக் கீற்றாக செஞ்சாந்து திலகத்தின் மேலே பூசிக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு சுமித்ரா வரவும், 'பட்டு வேஷ்டியும் – புல்ஷர்ட்'டுமாக வரவும் சரியாக இருந்தது. இந்த உடையும் அவனது உயரத்துக்கும் உருவத்திற்கும் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது என்று மனதில் ஏக்கத்துடன் நினைத்து நிமிர்ந்தாள் சுமித்ரா.

அவன், ''போகலாமா?'' என்ற கேள்வியுடன் மடமடவென்று முன்னே சென்றான். வாடிய மனதுடன் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் அவள்.

திருமண வீட்டில் இவர்களுக்கு பலத்த வரவேற்பு. இயல்பான சரளத்துடன் எல்லோருடனும் பேசினான் சந்திரன்.

''லக்கிமேன் சார் நீங்கள்'' என்று ஓர் இளைஞன் சந்திரனின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினான். ''எப்படியோ சுமித்ரா நன்றாக இருக்கட்டும்'' என்றான் சற்று சோகமாக.

''வருத்தத்துடன் வாழ்த்துகிறீர்களே'' என்றான் சந்திரன் சற்று வியப்பும் சிரிப்புமாக.

ஆனால் வந்தவன் சிரிக்கவில்லை. ''நான் உமாவின் பெரியப்பா மகன்'' என்று தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டான். அவன் பார்வை ஏக்கத்துடன் சுமித்ராவிடம் சென்றது.

அவளது பார்வையைத் தொடர்ந்து சந்திரனும் பார்த்தான். தாரகைக் கூட்டத்தின் நடுவே முழு நிலா போல சுமித்ரா புன்னகையுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். பல் வரிசையில் ஒளிச் சிரிப்புக்கு முன்னே கழுத்தாரத்தின் முத்துக்கள் தோற்பதைச் சற்று வியப்புடன் கண்டான் சந்திரன்.

சந்திரனுக்குப் புரிந்து போயிற்று. ஆனால் புரிந்த விஷயம் தான் மனதிற்கு இதமாக இல்லை. ''சுமித்ராவை நீங்கள் மணப்பதாக இருந்ததாக்கும்'' என்றான் சிறிது எரிச்சலுடன்.

''இல்லை'' என்று வெகு சோகமாகத் தலையசைத்தான் அவன். ''ஒரு பக்க ஆசையில் பயன் என்ன? சுமித்ராதான் அந்தப் பேச்சே கூடாது என்று உமாவிடம் சொல்லி விட்டாளே'' என்று பெருமூச்செறிந்தான்.

சந்திரனுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி உண்டாயிற்று.

அதற்குள் மணமேடையில் முக்கியச் சடங்குகள் தொடங்கவும் எல்லோர் கவனமும் அங்கே சென்றது.

மணமகனும் மணமகளும் ஏற்கெனவே அறிமுகம் ஆனவர்கள். காதலர்களும்கூட ரகசியப் பார்வைகளும் புன்னகைகளும், லேசான உரசல்களும் எல்லோரிடமும் புன்னகைகளும் வரவழைத்தன. சுமித்ரா கண் சிமிட்டக்கூடவில்லை. உள்ளூர ஏக்கத்துடன் கண்ணில் ஆவலுடன் மேடை நாடகத்தைக் கவனித்தாள். தன்னையும் சந்திரனையும் அதே போலக் கற்பனையில் கண்டு ஏங்கினாளே. விழிகளில் ஏக்கம் உதடுகளில் புன்னகையுமாக நின்றாள்.

தன்னையறியாமல் மீண்டும் மனைவியின் புறமாகப் பார்வையைச் செலுத்திய சந்திரன் மனதில் அந்த முகமும் கண்களில் ஏக்கமும் பதிந்தன.

ஓமத்தை வலம் வந்து பின் மணமக்கள் அமர்ந்ததும் பரிசளிப்போர் குவிந்தனர். கொஞ்சம் கூட்டம் குறைந்தபோது சுமித்ரா கணவனிடம் வந்தாள். நாமும் கொடுத்து விடலாமா?''

''ஓ'' என்றவன் அவளது வெற்றுக் கரங்களைப் பார்த்துப் புருவத்தைச் சுருக்கினான். ஆனால் சுமியின் பார்வை வெளிப்புறம் சென்றது. அங்கே டிரைவர் பார்வையில் படவே லேசான புருவ அசைவில் அவனை ஏவினாள். அவன் பரிசுப் பொருளுடன் ஓடி வந்தான். ''இதற்காகத்தான் டிரைவர் வரட்டும் என்றாள்?'' என்று எண்ணினான் சந்திரன்.

இருவருமாகச் சென்று பரிசு வழங்கினர்.

''திருநீறு பூசிவுடம்மா'' என்றார் உமாவுடைய தகப்பனார்.

''நானா?'' என்று லேசாக வெட்கத்துடன் திரும்பினாள் சுமித்ரா.

''பூசம்மா'' என்றார் அவர் மீண்டும்.

''பூசி விடுடி'' என்றாள் உமா.

வெட்கச் சிரிப்புடன் ஒரு விரலால் விபூதியைத் தொட்டு தோழியின் நெற்றியில் பூசினாள் சுமித்ரா. உணர்ச்சிவசப்பட்ட உமா அப்படியே சுமித்ராவை அணைத்துக் கொண்டாள். சுமியும் தோழியின் தோளைப்பற்றி, ''மகிழ்ச்சியோடு இரு'' என்று நிறைந்த மனதுடன் வாழ்த்தினாள்.

''ஏய் என்னடி? எல்லோரும் சௌபாக்கியத்துடன் இரு என்கிறார்கள். நீயானால் மகிழ்ச்சியாக இரு என்கிறாயே'' என்றாள் உமா சிரிப்புடன்.

''பூவும் பொட்டுமாக வாழ்ந்தாலே சௌபாக்கியம்தான் உமா. ஆனால் அதெல்லாம் இருந்தும் மகிழ்ச்சி இல்லாமல் போய்விடக் கூடாதுபார்'' என்று உமாவின் கணவனைச் சிறு வெட்கத்துடனும் உடன் பிறந்தானைப் பார்க்கும் பாசத்துடனும் பார்த்தான் சுமித்ரா. ''உமாவைச் சந்தோஷமா வைத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று வேண்டினாள்.

''நிச்சயமாய்'' என்று சிரித்தான் அவன். ''இப்போது சொன்னாலும் தோப்புக் கரணம் போடுகிறேன். எத்தனை வேண்டும் உமா?'' என்று மேலும் நகைத்தான்.

''ஆக மகிழ்ச்சியின் ஊற்றாக இருக்க வேண்டியவர் திருமதி ராகவன்தான் போலும். மிஸ்டர் ராகவனைச் சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள், உமாதேவி'' என்று சிரித்தான் சந்திரன்.

திரும்பி வரும்போது, ''குடும்பம் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது பெண்ணின் கைமில்தான் இருக்கிறது'' என்றான் சுமித்ராவிடம்.

அவன் பேச்சு சுருக்கென்று தைக்க ''இப்படிச் சொல்லியே பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்துப் பெண்ணின் தலையில் கட்டுவது ஆண்களின் வழக்கமாகிவிட்டது'' என்றாள் வெடுக்கென்று.

''இங்கே யார் தட்டிக் கழித்தார்கள்?'' என்றான் சந்திரன் குத்தலாக.

தட்டிக்கழித்தது என்று சொல்லப்போனால் அது சுமித்ரா தானே பிரியமில்லாத போதும் தாலி கட்டிய கடமைக்காக அவளை ஏற்றுக்கொள்ள அவன் தயாராகத்தானே இருந்தான். ஆனால் கடனே என்று வேண்டா வெறுப்பாக அவன் தொடுவதைக்

காட்டிலும் தீயால் சுடுவது சுகம். முன்னிலும் அதிகமாக ஒதுங்கி உட்கார்ந்து வெளியே பார்க்கலானாள் சுமித்ரா.

சந்திரனின் கேலிச்சிரிப்பு காதில் விழுந்தது. மனதில் சினம் பொங்கியது. ''நீங்கள் மட்டும் என்ன ஒழுங்கு'' ஒருத்திக்கு ஆசைகாட்டி விட்டுப் பணத்துக்காக என்னை மணந்தீர்களே'' என்று சூடாகக் கேட்டுவிட நாவு துடித்தது. கேட்பது வினாடி மில் முடிந்துவிடும். ஆனால் விளைவுகள்? தந்தை முன்னி லையிலும் அவன் வித்தியாசமாகப் பழகத் தொடங்கிவிட்டால்? சினத்தையும் நாவையும் உதட்டைக் கடித்து அடக்கினாள் சுமித்ரா.

மறுநாள் அவள் எதிர்பாராத விருந்தாளியாக ஒரு பெண் வந்தாள். அவள் சந்திரனுடைய தங்கை பானுமதி.

சந்திரனும் ராமநாதனும் அலுவலகத்துக்குச் சென்ற பிறகு சமையல் அறையில் புதுவிதமாகக் கத்திரிக்காயை வெட்டிப் பொரித்து எடுத்துக்கொண்டு இருந்தாள் சுமித்ரா. அப்போது வேலைக்காரப் பையன் முருகு ஓடி வந்தாள். ''அம்மா, அம்மா, நம்ம சின்னய்யா வீட்டுத் தங்கச்சியம்மா வந்திருக்காங்கம்மா'' என்றான்.

சுமித்ராவுக்கு வியப்பாக இருந்தது. திருமணம் ஆகி இந்த இரு மாதங்களில் சந்திரன் வீட்டார் என்று யாரும் இங்கே வந்தது இல்லை. வாரா வாரம் சந்திரன் தாம்பரத்துக் குச் சென்று வருவதை சுமித்ரா அறிவாள். ஒருமுறை சுமித்ரா வைக்கூட அவன் அழைத்துச் சென்றிருந்தான். ஆனால் அங்கி ருந்து ஒருவருமே வந்தது இல்லை. பெற்றோரைச் சந்திரன் அடக்கி வைத்திருக்கிறான் என்று சுமிக்குச் சந்தேகம் உண்டு.

சுமதி விழுப்புரத்துக்காரி. நினைத்தாற் போலக் கிளம்பி வருவது அவளால் இயலாது. பானுமதியின் கணவன் சாகரனுக்

குத் தாம்பரத்திலேயே மர வியாபாரம். அவனும் வியாபாரத்தைப் போட்டுவிட்டு மனைவியோடு சுற்றுகிறவன் அல்ல. எனவே இப்போது ''அய்யாவின் தங்கச்சியம்மா''வின் வரவு சுமித்ரா வுக்கு ஆச்சரியத்தை தந்தது.

''மீதியை இதேபோல் பொரித்துவிடு நாயர்'' என்று பணித்து விட்டுச் சமையல் அறையைவிட்டு வெளியேறினாள். இழுத்துச் சொருகியிருந்த முந்தானையை எடுத்துவிட்டுக் கைக்குட்டை யால் நெற்றி வியர்வையை ஒற்றியபடி முன் வரவேற்பறைக்கு வந்தாள்.

மெய்யாகவே பானுமதிதான். ஏழு மாதத் தாய்மையில் தள தளத்த உடலுடன் அவளைக் கண்டதும் சுமித்ரா புன்னகை செய்தாள்.

''அண்ணி'' என்று எழுந்தாள் பானுமதி. அவளது கண்களில் கலக்கத்தைக் கண்டதும் அவளைத் தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள் சுமித்ரா.

''அடேயப்பா! உன் அறை சினிமாவில் வருவது போல இருக்கிறதே அண்ணி!'' என்று வியந்தாள் பானுமதி.

லேசாகச் சிரித்துவிட்டு பானுவுக்குப் பழச்சாறு கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் சுமித்ரா. பிறகு ''என்ன விஷயம் பானு!'' என்று வினவினாள்.

பானுவின் முகம் மீண்டும் கலங்கியது. ''அண்ணி இந்த வெள்ளிக் கிழமை எனக்கு வளைகாப்பு செய்யப் போகிறார்கள் இல்லையா...'' என்று தொடங்கினாள்.

இது சுமித்ராவுக்கு தெரியாத விஷயம். இன்னமும் மூன்றே தினங்களில் வளைகாப்பு என்ற போதிலும் சந்திரன் அதை இன்னமும் அவளிடம் சொல்லவில்லை. இந்த நிலை

அவளுக்கு வேதனையைத் தந்தது. பானுவிடம் அதைச் சொல்ல மனமில்லாமல் ''மகிழ்ச்சியான விஷயத்தை அழுது வடிந்து கொண்டு பேசுகிறாயே'' என்று கேலியாகப் பேசினாள்.

''உள் சமாசாரத்தை அண்ணன் உன்னிடம் சொல்லவில்லை போல் இருக்கிறது. அப்பா வழக்கம் போல் ஜம்பமாக பச்சைக்கல் வளையல் போடுகிறோம் என்று என் மாமியாரிடம் சொல்லி விட்டார். இப்போது அண்ணாவிடம் கேட்டால் முடியாது என்கிறார். முதலில் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு இல்லை என்றால் என் மாமியார் என்னைச் சும்மா விடுவாரா அண்ணி? சொல்லா லேயே கொன்று விடுவாரே'' என்றாள் கண்கலங்க ''அண்ணி நீ கொஞ்சம் அண்ணனிடம் சொல்லுகிறாயா?'' என்றாள் கெஞ் சுதலாக.

''ம்ம்...'' என்று யோசித்தாள் சுமித்ரா. கல் வளையல் வேண்டாம் என்று கணவன் மறுப்பதன் காரணம்.

அவளுக்கும் புரிந்தது. அதற்குத் தேவையான பணம் அவனிடம் இல்லை. ஒன்றை வரிசை என்றாலும் மூவாயிரம் ஆகுமே. அவனிடம் அவ்வளவு பணம் இராது. மாதம் ஆயிரம் ரூபாய் அவனது சம்பளம் என்று ராமநாதன் ஏற்பாடு செய்தி ருந்தார். அது போக டைரக்டர்.

''ஸிட்டிங்'' இம்மாதம் எழுநூறு வரும் இரண்டும் சேர்த் தாலும் இந்த மாதங்களில் மூவாயிரத்து நானூறு ரூபாய்தான் ஆகும். இதில் அந்த எழுநூறை அவன் குடும்பத்துக்கு அனுப் புவதாகச் சுமித்ரா யூகித்திருந்தாள். மிகுதியில் மாமனார் முன்னி லையில் காட்டுவதற்காக சுமித்ராவுக்கு ஒரு சோலை வாங்கி யிருந்தான். அப்புறம் சின்னச் சின்ன சொந்தச் செலவுகள் போக அவனிடம் ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய், மிஞ்சியிருக்குமா? அதில் தங்க சூல் காப்பு ஒரு பவுன் போய் ஆயிரம் ரூபாய் மற்றச்

செலவுகளுக்குச் சரியாக இருக்கும் என்று கணக்கிட்டிருப்பான். கல்வளையல் வேண்டும் என்றால் பணம் வேண்டுமே. மனைவி மிடம் கேட்க அவனது தன்மானம் இடம் தந்திராது. ஆனால் தங்கையின் கண்ணீரை விடவும் அவனது சுய கவுரவம் பெரி தாகப் போய் விட்டதா? பணத்துக்காகத் தன்னை விற்ற ஒரு வனுக்கு அவ்வளவு தன்மானம் எங்கிருந்து வந்தது?

சுமித்ராவின் சிந்தனையைத் தவறாக எண்ணி பானு பதறி விட்டாள். ''இந்த மூவாயிரம் ரூபாய் உனக்கு ஒரு பொருட் டில்லையே அண்ணி. நீ நினைத்தால் முடியாதது இல்லையே அண்ணி.''

''முடியாதது என்று இல்லை பானு. ஆனால் உன் அண்ணன் ஒன்று சொல்லி அதை நான் இல்லையென்று ஆக்கக்கூடாது பார்'' என்றாள் சுமித்ரா.

''பின்னே அண்ணி என் மாமியார்...'' என்று முடிக்கையில் கண்ணீர் பொங்கி வழியலாயிற்று.

''சேச்சே'' என்று நாத்தனாரைத் தட்டிக் கொடுத்தாள் சுமித்ரா. அதற்குள் அழுவார்களா பானு? அதுவும் இந்தச் சமயத் தில்! உன் அண்ணாவிடம் நான் சொல்லிப் பார்க்கிறேன்'' என்றாள் ஆறுதலாக.

''நான் உன்னைத்தான் நம்பி இருக்கிறேன் அண்ணி'' என்று சுமியின் கைகளை நன்றியுடன் பற்றிச் சொன்னாள் பானு. அதன்பின் அவள் முகத்தில் வழக்கமான கலகலப்பு இடம் பெற்றது.

''உன் கத்திரிக்காய் ரொம்ப ருசி'' என்ற ஆசையுடன் உண்டாள். ''உன் சேலை மட்டும் அசையாமல் அழகாக அப் படியே நிற்கிறதே அண்ணி. எனக்கெல்லாம் கலைந்து விடு கிறதே'' என்று சந்தேகம் கேட்டாள்.

''நான் பின் குத்திக் கொள்வேன்'' என்றாள் சுமித்ரா சிரிப்புக்கிடையே.

குழந்தைத் தனமான ஆயிரம் ஆயிரம் கேள்விகள் சுமித்ராவுக்கும் உற்சாகத்தை ஊட்டின.

''நான் வந்ததை அண்ணனிடம் சொல்லிவிடாதே அண்ணி. பிறகு என்னைத் திட்டுவார்'' என்று எச்சரித்தாள் பானு.

ஆகட்டும் என்று சொல்லி அவளை ரமிலேற்றி அனுப்பினாள் சுமித்ரா. பிறகு கடைவீதிப் பக்கம் சென்றாள்.

இரவில் கணவரிடம் பேச்செடுத்தாள். சுமித்ரா. ''இது பானுவுக்கு ஏழாம் மாதம் ஆயிற்றே வளைகாப்பு பண்ண வேண்டியிருக்கும் அல்லவா? ஒரு சேலை அதற்காக வாங்கினேன்'' என்று 'சலபன்' பேப்பரில் இருந்து ஒரு சேலையை எடுத்துக் காட்டினாள்.

''நீ ஒன்றும் வாங்க வேண்டியதில்லை'' என்று எடுத்தெறிந்து பேசுவதற்காக வாயைத் திறந்த சந்திரன் சேலையைப் பார்த்ததும் மூடிக்கொண்டான். நல்ல பச்சை நிறம் பட்டில் சின்னக் கண்ணன் தவழ்ந்து வருவது போல உடல் எல்லாம் சரிகையும் நூலுமாகச் சின்னச் சின்ன வடிவங்கள் அமைந்திருந்தன. முந்தானையில் கண்ணன் சற்றுப் பெரிய உருவமாக விழிகளை மலர்த்திச் சிரித்தான். வளைகாப்பிற்காகப் பொருத்தமாக வாங்கியிருந்த இந்தச் சேலையை எப்படி மறுப்பது? ''உம் உம்'' என்றான் பதிலுக்கு.

ஆனால் தொடர்ந்து அவள் ''ஒரு ஜோடிக் கல் வளையல்...'' என்று தொடங்கியபோது, ''அதெல்லாம் தேவையில்லை'' என்று மறுத்து விட்டான் சந்திரன்.

''பானுவுடைய மாமியாருக்கு ஆசையாயிருக்கும்'' என்று சுமித்ரா மீண்டும் தொடங்கினாள்.

''விரலுக்குத்தக்க வீக்கம் வேண்டும். எங்கள் நிலைமைக்கு இதுவே அதிகம்'' என்று முடித்து விட்டுத் தன் அறைக்குள் சென்று விட்டான் அவன்.

அவன் முகத்தில் கடினத்தைக் கண்ட சுமித்ராவும் அந்தப் பேச்சை அத்துடன் விட்டு விட்டாள்.

7

வளைக்காப்பன்று எல்லாம் செவ்வனே நடைபெற்றன. வந்ததுமே ஏக்கத்துடன் நோக்கிய நாத்தனாருக்கு நிம்மதி ஊட்டும் வகையில் புன்னகை செய்தாள் சுமித்ரா.

''சுமி இந்த வெற்றிலை பாக்கு பழம் அடுக்குகிறாயா? நலுங்கு சுற்றுகிற பெண்களுக்குக் கொடுப்பதற்குச் சரியாக எடுத்துவை. ஏழு அல்லது ஒன்பது. ஒன்பதே வைத்து விடும்மா'' என்று தம்பி மனைவிக்குக் கொஞ்சம் வேலைகளைத் தந்தாள் சுமதி. அவளோடு கூடச் சேர்ந்து சிரித்த முகத்துடன் வேலை செய்தாள் சுமித்ரா.

வளை அடுக்கி முடியவும் பெரியவர்களை ஆண்களைத் திருநீறு பூச அழைத்தார்கள். சந்திரன் பூச வருகையில் சுமித்ரா அவசரமாக ஓடிவந்தாள். ''நம் பரிசைக் கொடுத்து விடலாமா?'' என்று ஒரு ஜோடிப்பச்சைக்கல் வளையல்களைப் பானுமதியின் கைகளில் அணிவித்தாள்.

ஒருகணம், தயங்கிவிட்டுப் பின் தங்கைக்கு திருநீறு பூசி விட்டுப்போனான் சந்திரன்.

பானு நெஞ்சு நிறைந்த நன்றியை வாய் நிறைந்த புன்னகையில் காட்டினாள்.

''என்னமாக ஜொலிக்குது?'' என்றாள் சுமியின் மாமியார்.

''நல்லாத்தான் இருக்குது'' என்று ஒத்துக் கொண்டாள் பானுமதியின் மாமியார்.

இவைகளில் எதுவும் சுமியின் கவனத்தில் படவில்லை. சந்திரனது பார்வை—முதலில் சினம் வியப்பு; பிறகு வியப்பும் ஆராய்ச்சியும்; கடைசியாக ஒரு சீரான புன்னகையில் முடிந்த பார்வை மட்டுமே அவள் கவனத்தில் பதிந்தது.

அதைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்க வழியின்றி அவளையும் இழுத்து மனையில் வைத்தார்கள். ''என்ன,'' என்று திகைத்தாள் சுமித்ரா;

''அடுத்த ஏழாம் மாதம் நீ எடுக்க வேண்டாமா? அதற்காகத்தான்'' என்று சிரித்தாள் சுமதி.

சுமித்ராவின் முகம் சட்டெனச் சிவந்து போயிற்று. அதை மறைக்கத் தலைகுனிந்தாள். ஆனால் இரண்டையும் கண்ட, எல்லோரும் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

''சரியானபடி அடுத்த ஐந்தாம் மாதம் அடுக்க வேண்டும். அத்தான் சற்று மெத்தனமாக அதிநிதானமாக இருந்து விட்டார்'' என்றாள் பானுவின் கணவன் சாகரன்.

''நிதானமே நன்று'' என்றான் சந்திரன் நிதானமாக. ''அவசரத்தில் வேலை செய்துவிட்டு அவகாசத்தில் அழு என்று பழமொழிகூட உண்டே.''

சாகரன் சிரித்துவிட்டான். ''சரியாகச் சொன்னீர்கள் அத்தான். ஒரு நாள் குதூகலமாக இருக்க முடிவது இல்லை. முதலில் மசக்கை, வாந்தி என்று போயிற்று. இப்போது அசதியாம், நாளையானால் உங்கள் பிள்ளைக்குக் கஷ்டம் என்பாளாம்.

உங்கள் தங்கை சொல்லுகிறாள். அதனால் லேசில் மாட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்'' என்றான் சிரிப்புக்கிடையே.

''அனுபவப்பட்டவர்கள் சொன்னால் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்ன சுமித்ரா என்று அவளையும் பேச்சில் இழுத்தான் சந்திரன்.

சுமித்ரா தனக்குள்ளேயே சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

பிறகு தனியே கண்டபோது சுமித்ராவிடம் ''நான்தான்?'' கல்வளையல் அவசியம் இல்லை என்றேனே, சுமித்ரான் என்றான் சந்திரன்.

''அவசியம் இல்லை என்றீர்களே தவிர அடியோடு கூடாது என்னவில்லையே என்று'' சற்று அச்சத்துடனேயே பதிலிறுத்தாள் சுமித்ரா.

அவள் எதிர்பாராத விதமாகச் சந்திரன் தலையைப் பின்னே சாய்த்துச் சிரித்தான். ''பரவாயில்லை கெட்டிகாரிதான். என் சொல்லை மீறியதாகவும் இல்லை. என்னளவில் இது 'உன்' பரிசு; நம் வீட்டாரின் அளவில் 'நம்' பரிசு; பானுவுடைய மாமியாருக்கோ வளைகாப்புச் சீர், எல்லாம் உள்ளடக்கிச் சாதுரியமான பேச்சுவேறு நீ சமார்த்தியசாலிதான் சுமித்ரா. ஆனால்...

சுமித்ரா மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு காத்திருந்தாள்.

''என் தந்தைமின் மகிழ்ச்சி உனக்கு அவ்வளவு முக்கியமா?''

யாரோ ஒரு பானுவுக்காக சுமித்ரா ஏன் கஷ்டப்படப்போகிறாள்? கணவனுடைய தங்கை என்பதால் தான் கரிசனம்; அவன் அவமானப்பட்டுவிடக் கூடாதே என்பதில்தான் அக்கறை! ஆனால் இதை அவனிடம்—அவளை வேண்டாத அவனிடம் சொல்ல முடியும்? ''அத்தை கூப்பிடுகிறார்கள் போல் இருக்கிறது'' என்று உள்ளே விரைந்தாள்.

சந்திரன் அவள் மறையுமட்டும் பார்த்துக் கொண்டே யோசனையுடன் நின்றான்.

அந்த வீட்டில் தனியறையாகப் பயன்படுத்த ஓர் அறை தான் உண்டு. வீட்டின் இளைய மாப்பிள்ளைக்கும் மகளுக்கும் அந்த அறையைக் கொடுத்துவிட்டு ஆண்கள் வாசிற்புறமாகவும் பெண்கள் உள் தாழ்வாரத்திலும் படுத்தனர்.

நல்ல அலைச்சலும் மனதில் ஒரு திருப்தியுமாகச் சுமித்ரா உடனேயே தூங்கிவிட்டாள்.

ஆனால் சந்திரன் அன்றும் உறக்கம் வராமல் புரண்டான். சுமித்ராவின் நடத்தை முன்னுக்குப் பின் முரணாக இருந்தது. ''விலைக்கு வாங்கிய கணவன் தேவை இல்லை'' என்று அவள் எவ்வளவு திமிராகப் பேசியவள் அந்தக் கணவனுடைய சகோதரிக்காக ஏன் செலவு செய்ய வேண்டும்? மூளையைக் கசக்கிக் கொண்டு திட்டமிட்டு சமார்த்தியஜாலம் எல்லாம் ஏன் செய்ய வேண்டும்? வளையலை ஜம்பமாகக் கூடக் கொடுக்க வில்லையே; ''என் பரிசு; என் பணத்தின் பரிசு'' என்று கூடச் சொல்லவில்லையே ''நம் பரிசு'' என்று அவனையும் இணைத்துக் கொண்டாளே. என்றும் மூவாயிரம் ரூபாயை அம்மாவிடம் கொடுத்து இங்கிதமாக நடந்து கொண்டாளே? இவளது குணம் தான் என்ன?

யோசனையுடன் எழுந்த உள்ளே சென்றான் சந்திரன். சுமதியின் குழந்தைகளுக்காக ஓர் விளக்கு எரிந்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஒளியில் பார்க்கும் போது துயிலும் சுமியின் முகம் ஒரு குழந்தையுடையது போல்வே தோன்றியது. அவள் வீட்டில் கட்டிலாகட்டும் சோபாவாகட்டும்; ஏன் சாப்பிடும் மேசை முன் உள்ள நாற்காலிகள்கூட நுரைமெத்தை இதமாக அமுங்கிக்

கொடுக்கும். அதில் பழகியவள் இங்கே வெறும் பாயில் ஒரு வார்த்தை குறைப்படாமல் படுத்திருக்கிறாள்.

இரண்டாவது தடவையாக மனைவியின் முகத்தை அவன் துயிலுகையில் ஆராய்ந்தான் சந்திரன் தூங்குகையில் ஒருவரது உண்மையான இயல்பு வெளிப்படும் என்கிறார்கள். திரும்பிப் பார்த்தான். அதோ அம்மாவின் முகத்தில் அசட்டையும் அப்பாவித்தனமும் தெரிகிறது. அடுத்து சுமதியின் முகத்தில் பொறுப்பும் அமைதியும் தெரிகிறது. சுமித்ராவின் முகத்தில் சுவடறியாத குழந்தைத்தனம் தான் தெரிகிறது. இவளா...?

திடிரென்று தோளை ஒரு கை தொடவும் சந்திரன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். கண்களில் குறும்பு கூத்தாட பானு நின்றாள். ''என்ன அண்ணா தேவி தரிசனமா? பாவம் பரிதாபமாக பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாயே. இந்த அண்ணிதான் எழுந்து இரண்டு வார்த்தை பேச வேணும் கூடாதோ? என்று கேட்டுச் சிரித்தாள்.

''உஷ் சத்தம் போடாதே மக்கு. பேசாமல் போய்படு. நம் மனைவி எங்கேயோ போய் விட்டாளே என்று மாப்பிள்ளை அழுகிற சத்தம் கேட்கவில்லை?'' என்று படுக்கை அறைப் பக்கம் அவளைத் திருப்பி விட்டான் சந்திரன்.

''ஊக்கூம் அதெல்லாம் இல்லை'' என்று சினுங்கிய படியே பானு சென்றாள். அத்தோடு விஷயம் நின்றிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும், ஆனால் பானு விடவில்லையே.

மறுநாள் காலை உணவு உண்ணும்போது எல்லோர் முன்னிலையிலும் விஷயத்தைத் தொமால் என்று போட்டு உடைத்தாள் பானமதி. ''உங்களுக்குத் தெரியுமா! நேற்றிரவு அண்ணன் பாவம். இந்தத் தூங்கு மூஞ்சி அண்ணியைப் பார்த்துக் கொண்டே நிற்கிறார் நிற்கிறார் நின்று கொண்டே இருக்

கிறார். அரைமணி நேரம் நின்றதை நானே பார்த்தேன். அதற்கு முன் எவ்வளவு நேரம் நின்றாரோ? அண்ணிக்குக் கொஞ்சமும் இரக்கமே இல்லை. எழுந்து ஒரு பேச்சுப் பேசக் கூடாதோ? தாபம் கொஞ்சம் தணிந்திருக்கும்'' என்று நீட்டி முழக்கிவிட்டுக் கலகலவென்று நகைத்தாள்.

''ஊகூம் இதெல்லாம் பேசித் தணிக்கிற தாகமா? கிளறி விட்ட தீ போல் அதிகமாகிவிடும்'' என்றான் சாகரன்.

''நம்மைவிட ஐந்துமாதம் அதிகப்படி அனுபவசாலிகள் சொல்லுகிறார்கள். கேட்டுக்கொள் சுமித்ரா'' என்றான் சந்திரன் புன்னகையோடு.

சுமித்ராவுக்கு நெஞ்சில் வேதனை மண்டியது. முதல் இரவென்று அவன் வெறுப்புடன் தோளைக் குலுக்கியதும் பெருமூச்சுடன் எழுந்து வந்ததும் நினைவு வந்தது. இவரா என்னைப் பார்க்கும் ஆசையில் எழுந்து வருவார், வெகுசிரமத்துடன் முகம் மாறாமல் காது கேளாதவன் போல உணர்ச்சியற்ற முகத்துடன் உள்ளே சென்றாள். முன்தினம் போல அவள் முகம் சிவக்கும்; அதைக் காணலாம் என்று ஆவலுடன் காத்திருந்த சந்திரனுக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. அவள் தன்னை அவமானப்படுத்தி விட்டாற் போல உணர்ந்தான். ''ஒரு புன்னகைக்கு பஞ்சமா?'' என்று சினத்துடன் நினைத்தான்.

மீண்டும் அன்று சென்னைக்குத் திரும்பிய போது ''இரவில் தண்ணீர் குடிக்க வந்தேன்'' என்றான் அமர்த்தலாக.

சுமித்ராவுக்கும் கோபம் உண்டாநிற்று அல்லாமல் பானு சொன்னது போல என்னைக் காணும் ஆசையில் வந்தீர்கள் என்று எண்ணிவிட மாட்டேன். பயப்படாதீர்கள் நான் அவ்வளவு முட்டாள் அல்ல'' என்று வெடுக்கெப் பதில் சொன்னாள். மேலே பேசப் பிரியம் இல்லாதவள் போல முன்னே ''பீரோவைத்''

திறந்து அங்கிருந்த ஒரு நாவலைப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள். அதாவது படிப்பதாகப் பாவனை பண்ணினாள்.

ஆனால் கடைசி வார்த்தையை அவன் விடுவதாக இல்லை. ''ஆகா! அப்படி வந்தாலும் ஆசை மனைவி நீ ஓடி வந்து என்னை அணைத்துக் கொள்ளப் போகிறாயாக்கும்?'' என்றான் ஏளனமாக.

உதட்டைப் பற்களால் அழுத்திக் கொண்டு அவள் தன் கண்களைப் புத்தகத்தில் பதித்தாள். நேற்றையப் பார்வை சிரிப்பு இரண்டு பொய்யாகிப் போனதை வேதனையுடன் உணர்ந்தாள். அவை இரண்டையும் வசந்திக்குச் செய்த துரோகமாக எண்ணினானோ? இன்று அதற்கு ஈடுகட்டுகிறான் போலும்.

வீட்டுக்குள் செல்லுகையில் சந்திரன் மனைவியை அழைத்து நிறுத்தினான். ''நாளைக் காலை ஏழுமணிக்கு நான் வெளியே போகவேண்டும். அனேகமாக அப்படியே அலுவலகத்துக்குப் போய் விடுவேன்'' என்றான்.

நாளை! சுமித்ரைமின் நெஞ்சு குலுங்கியது. நாளைத் தேதி இருபத்தென்று அம்மா!

மறுநாள் காலை ஆறேமுக்காலுக்கு அவன் கழுத்தில் டையைக் கட்டியபடி வெளியே வந்தபோது குளித்து விரிந்த கூந்தலுடன் கையில் வெள்ளிக்கூடை நிறையப் பூவுடன் சுமித்ரா பொது அறைக்குள் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

''சிற்றுண்டித் தயாரா?'' என்று அவன் கேட்கவும் அவள் திகைத்து நின்றாள்.

அவள் விழிப்பைக் காணவும் அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. ''நேற்றே சொன்னேனே'' என்று எரிந்து விழுந்தான்.

சற்றுத் தயக்கத்துடன் கையில் இருந்த மலர்களைப் பார்த்தாள் சுமித்ரா. பிறகு ''இதோ பார்க்கிறேன்'' என்று தன் அறைப் பக்கம் ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தான்.

''அதற்கு வந்த வழியில் திரும்பிச் செல்ல வேண்டும்'' என்றான் அவன் அறைவது போல.

அப்படியே நின்று அவனை வெறித்து பார்த்தாள் சுமித்ரா. இடப்புறம் திரும்பி மேசை மேல் இருந்த டெலிபோனை எடுத்தாள். சமையலறையில் இருந்த நாயருடன் பேசினாள். ''நாயர் உடனே டிபன் என்ன இருக்கிறது, இப்போதுதான் செய்கிறயா, அது இருக்கட்டும். முதலில் நீ தோசையை ஊற்று. மிளகாய்ப் பொடி எடுத்து வை. முருகையாவது செல்வத்தையாவது அனுப்பி இரண்டு செட்பூரி கிழங்கும் இனிப்புக்கு... ரசகுல்லாவும் வாங்கி வரச்சொல், இப்போது சின்ன அய்யாவருவார். வந்ததும் எல்லாம் வைத்து கொடு', என்று சொல்லி விட்டுத் தலை நிமிராமல் தன் அறைக்குச் சென்று விட்டாள்.

எரித்து விடுபவன் போல அவள் முதுகைப் பார்த்தான் சந்திரன். ''அவ்வளவும் பணத்திமிர். தலையிலிருந்து கால் வரை அவ்வளவும் திமிர்'' சட்டெனத் திரும்பியவன் மடமடவென்று சாப்பிடாம்லேயே வெளியே போய்விட்டான்.

அரைமணி நேரம் முக்கால் மணி நேரம் பொறுத்துப் பார்த்தான் நாயர். பிறகு பையன்களை விசாரித்தான், பிறகு டெலிபோனில் சுமித்ராவிடம் ''சின்னய்யா சாப்பிடலையே சின்னம்மா? காரிலே வெளியே போய் விட்டதாக முருகு சொல்லுகிறான்'' என்றான்.

''வந்து சாப்பிடுவார்'' என்றாள். சுமித்ரா. டெலிபோனைக் கீழே வைத்தும் அழுகையில் கன் ஓரங்கள் கரித்துக் கொண்டு

வந்தன. உதட்டைக் கடித்து அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். கொஞ்ச நேரம் ஆனதும் வெளியே பொது அறையில் அரவம் கேட்டது. எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்து பார்த்தாள். எதிர் பார்த்தபடி சந்திரனேதான்.

''சாப்பிடவில்லையா?'' என்று மெல்ல வினவினாள்.

''இல்லை'' என்று சுருக்கமாக பதில் வந்தது.

''பின்னே எடுத்து வைக்கச் சொன்னீர்களே'' என்றாள் சுமித்ரா குரல் கம்ம.

நான் உன்னை எடுத்து வைக்கச் சொன்னேன் என்று அந்த ''உன்னையில் ஓர் அழுத்தம் கொடுத்துப் பேசினான் சந்திரன். பிறகு ஸ்டைலாகத் தோளைக் குலுக்கி விட்டுத் தன் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சற்று அழுத்திச் சாத்தினான்.

முகத்தில் அறைந்து சாத்தியது போல சுமித்ராவுக்குத் தோன்றியது. அழுகை வெடித்துக் கொண்டு வந்ததும். மீண்டும் தன் அறைக்குள் சென்றாள். எழுதும் மேசைமேல் இருந்த தாமின் படத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அதைத் தொட்டுத் தொட்டு விம்மி அழலானாள்.

உடைகளை மாற்றிவிட்டு சற்று நேரம் பத்திரிகை பார்த்தான் சந்திரன். சற்று நேரம் ஆனதும் கடிகாரத்தைப் பார்த்து விட்டு எழுந்து மாமனாருடன் டெலிபோனில் பேசினான். ''மாமா அந்த எஸ்.கே. டிரேடர்ஸின் ஜி. எம்மைப் பார்த்தேன். கிட்ட தட்ட நம் விலைக்கு ஒத்து போகிறார். இன்று ப்ளேனில் போய் விட்டு, வரும் வியாழனன்னு திரும்பி வருகிறார் வந்ததும் காண்ட்ராக்ட் முடித்து விடலாம். ஆனால் மிஸ்டர் ராவைத்தான் பார்க்க முடியாமல் போயிற்று'' என்றான்.

''சரிதான் மாப்பிள்ளை... மாப்பிள்ளை நான் இன்று அலுவலகத்துக்கு வரவில்லை. நீங்களே என் வேலையையும் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்றார் தழுதழுத்த குரலில்.

அந்தக் குரலில் சந்திரன் திகைத்தான். ''பார்த்துக் கொள்கிறேன் மாமா. ஆனால் ஏன்? உடம்பு ஏதும் சுகமில்லையோ? டாக்டரை...''

''அதெல்லாம் தேவையில்லை மாப்பிள்ளை இன்று... இன்றைக்கு என். சாரு...நம் சுமியின் அம்மா இறந்தநாள். நான்... என்று சொல்லுமுன் அவரது குரல் உடைந்தது.

''ஓ நான் எல்லாம் பார்த்துக் கொள்கிறேன். மாமா வந்து கவலைப்படாதீர்கள் மாமா நீங்கள் எவ்வளவோ தெரிந்தவர்கள்.''

''தெரிந்து என்ன செய்வது மாப்பிள்ளை அவளைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையே... நீங்கள் சுமியைக் கவனியுங்கள்'' என்று டெலிபோனை வைத்தார் அவர்.

சந்திரனுக்கு மனம் சுட்டது. அதுதான் அவள்—அவன் மனைவி தயங்கி நின்றிருக்கிறாள். அவள் அறையிலும் தாமின் படம் இருந்திருக்கும். பறித்து வந்த மலர்களைத் தாமின் படத்திற்குச் சூட்டி விட்டு வருமளவு கூட அவன் பொறுக்கைவில்லையே. மலர்களைப் பார்த்துப் பார்த்து நின்றாளே திரும்பப் பேசியபோதும் தலையே நிமிரவில்லையே. கண்ணீரை மறைந்தாளோ? பணத்திமிர் என்று நினைத்துச் சொல்லால் சுட்டேனே கழிவிரக்கம் நெஞ்சை உறுத்த சந்திரன் சுமித்ராவின் அறைக்குச் சென்றான். அன்று வரையில் அவன் சென்றறியாத இடம்.

சுமித்திரா என்று மெல்ல அழைத்தான். லேசாசகக் கதவை தட்டினான். எதற்குமே பதில் இல்லாது போகவே கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றான். அங்கே தாமின் படத்தில்

முகம் புதைத்து பரிதாபகரமாக அழுது கொண்டிருந்தாள். அன்னையின் மிருதுவான மடியில் புதைத்து ஆறுதல் தேடுவதாக நினைத்தாளோ? ஆனால் புகைப்படத்தின் கண்ணாடியும் சட்டமும் உறுத்தாதோ? அவள் அருகில் சென்று ''சுமித்ரா'' என்று அவளது தோளில் கைவைத்து, அழைத்தான்.

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சுமித்ரா. அவனைக் கண்டதும் மீண்டும் தலைநிமிர்ந்து மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் சொரியலானாள்.

அவன் அவளருகே அமர்ந்தான்! ஒரு கையை பற்றி மென்மையாக வருடியவாறு ''எனக்கு தெரியாது சுமித்ரா இன்று... இன்று இப்படி என்று தெரியாது.

ஒரு முக்கியமான பார்ட்டி—ப்ளேனுக்கு போவதற்குள் பார்த்து பேசி முடிக்க வேண்டியிருந்தது. அந்த அவசரத்தில் உன்னிடத்தில் கடுமையாக பேசிவிட்டேன் என்னை மன்னித்து விடு என்றான் இதமான குரலில்.

அவன் மன்னிப்புக் கேட்கிறான்! வியப்பு கண்ணில் பிரதிபலிக்க நிமிர்ந்து கண்ணீரின் ஊடே சுமித்ரா அவனைப் பார்த்தாள்.

''மெய்யாவே சுமித்ரா தயவு செய்து என்னை மன்னி'' என்று குளிந்து செந்நிற திலகத்துக்கு மேலாக அவளது நெற்றியில் தன் உதடுகளை மெல்ல ஒற்றி எடுத்தான்.

சுமித்ராவின் நெஞ்சின் வலியில் பாதி குறைந்தது.

"அத்தை – உன் அம்மா மிகவும் பாசமாக இருப்பார்களா?" என்று பேச்சுக் கொடுத்தாள் சந்திரன் பேசினால் துயரம் குறைவது இயல்பல்லவா?

"ஆமாம்" என்று தலையாட்டினாள் சுமித்ரா.

"நீ ஒரே குழந்தை என்பது வேறு. அதுதான் சுமித்ரா?"

"எது தான்," என்று விழித்தாள் அவள்.

"நீ ஒரே மகளாக இருந்துவிட்டதுதான். தம்பி தங்கை இல்லையே?"

"அதுவா நான் பிறந்த போது ஏதோ கோளாறு ஆகிவிட்டதாம். சும்மாவே அம்மா சற்று பலவீன மானவர்கள். இரண்டும் சேர்ந்து இனிக்குழந்தை பிறந்தால் அம்மாவுக்கு ஆபத்து என்று டாக்டர்கள் சொன்னார்களாம். உடனே அப்பா போய் ஆபரேஷன் செய்து கொண்டு வந்து விட்டாராம். ஆக நான் ஒருத்தியாகவே நின்று போனேன்.

"படு செல்லமாக வளர்ந்திருப்பாய்."

"செல்லம்? ஊகூம் அம்மா களிவிலும் அப்படித்தான். கண்டிப்பிலும் அப்படித்தான்"

தாயைப் பற்றிய பேச்சில் சுமித்ரா நெகிழ்ந்தாள் "ஆமாம் அப்படித்தான். எனக்கு ஒரு சின்ன உறுத்தல் ஏற்படக் கூட விடமாட்டார்கள். அதே சமயம் அம்மா கட்டாயமாகக் காலையில் எழுந்தாக வேண்டும். உடற் பயிற்சிகள் செய்தாக வேண்டும்.

"உடற்பயிற்சியா? உனக்கு நாட்டியப் பயிற்சி வேறு உண்டு போல் இருக்கிறதே பரத நாட்டிய போட்டோக்கள் பார்த்தேனே?"

"அதுவா? என்று புன்னகை செய்தாள் சுமித்ரா, அப்பாவின் பகுதியில் வரவேற்பு அறையில் பார்த்திருப்பீர்கள். அப்பாவுக்கு அவைகளை அறையெங்கும் மாட்டி வைப்பதில் ஆசை."

"எல்லாமே நன்றாக இருக்கின்றன. ஆனால் நாட்டியமே ஓர் உடற்பயிற்சி தானே சுமித்ரா. அதுசரி இன்னமும் பயிற்சியா?"

"ஆமாம். அம்மா பிறந்ததிலிருந்து பலவீனமாகவே வளர்ந்து விட்டார்களாம். நானும் அப்படித்தான் என்று நினைத்து பயந்து விட்டார்கள். என் உடல் வலிமைக்காக உடற்பயிற்சி நடனம், கூடவே டானிக், வைட்டமின் மாத்திரைகள், புரொட்டினெக்ஸ், த்ரெப்டின் பிஸ்கட்டுகள் இத்தியாதி இத்தியாதி– கடைசியாக டாக்டர் ஒருநாள் அம்மாவிடம் "சுமித்ரா நல்ல ஆரோக்கியமான பெண். கண்டபடி இதெல்லாம் அளவு மீறித் தினித்துக் கொடுக்காதீர்கள்" என்று சொன்ன பிறகுதான் விட்டார்கள். ஆனால் எனக்குத்தான் இந்த காலைப் பயிற்சி பிடித்து கொண்டது. ஒருநாள் செய்யாவிட்டால் உடம்பே நன்றாயிராது.

"அங்கே நம் வீட்டில் **என்ன** செய்தாய்," என்று புன்னகை யுடன் கேட்டான் சந்திரன்.

"குளிக்கும்போது முதலில் செய்துவிட்டு ஐந்து நிமிடம் பொறுத்துக் குளித்தேன்."

அவளது மிருதுவான உள்ளங்கையில் கோலமிட்டுக் கொண்டே கேட்டிருந்த சந்திரன் சிரித்துவிட்டான். பிறகு சற்றுப் பார்த்துவிட்டு "கொஞ்சம் மெல்லியதான உடம்புதான் உனக்கு; ஆனால் ஆரோக்கியக் குறைவு தெரியவில்லை" என்றான்.

"எங்கள் வீட்டில் எல்லாம் இப்படி இல்லை. "சாப்பிடு இல்லா விட்டால் தொல்லை பண்ணாமல் ஓடு" என்பார்கள் எங்கள் அம்மா என்றான் தொடர்ந்து.

"ம்ம், என்று விழிகளை விரித்தாள் சுமித்ரா. "நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?"

"ஒருபானைப் பழையதை இன்னொரு சட்டித் தயிருடன் சேர்த்துக் கபளீகரம் செய்துவிடுவேன்" என்று சந்திரன் சிரியாமல் சொன்னான்.

"நிஜமா... வாம்ம்... பொய்" என்று அவன் முகத்திலேயே மெய்யைக் கண்டு கொண்டாள் அவள்.

அவன் உரக்கச் சிரித்தான். பின் "என்றைக்கும் மாறாமல் எங்கள் வீட்டில் காலைக்கு இட்டிலிதான். சட்டினி அல்லது மிளகாய்ப் பொடி இருக்கும். எப்படியும் கட்டாயம் மூன்று தின்றாக வேண்டும். சுமதி பேசாமல் தின்று விடுவாள் பானு இரண்டை வைத்துக் கொண்டு விழிப்பாள்.

"நீங்கள்?"

"நான் ஆறுக்குக் குறைவது இல்லை. சட்டினி நன்றாக இருந்தால் எட்டு."

"எட்டடா! பின்னே இங்கு இரண்டு தானே சாப்பிடு கிறீர்கள்."

கூடவே கொஞ்சம் அல்வா, இரண்டு வடை, ஒரு கேக், ரொட்டி எல்லாம் சேர்த்து கணக்குப்போடு."

"ஓகே அப்போது சரிதான்" என்று சுமித்ரா ஒத்துக் கொள்ள வும் அவளது அறையிலிருந்த சுவர்க்கடிகாரத்திலிருந்து ஒரு குமில் வெளியே வந்து கூவத் தொடங்கியது. அது பத்துமுறை

கூவவும் சுமித்ரா திடுக்கிட்டாள். "பத்தாகிவிட்டதே நீங்கள் சாப்பிடவில்லையே. அப்பா வேறு..." என்று எழுந்தவள் அவன் கரத்தில் தன் கை சிக்குண்டு இருக்கவும் 'ஓ' என்று தயங்கி நின்று முகம் சிவந்தாள்.

அவனும் அதை அப்போது தான் உணர்ந்தவன் போல ஒரு சிறு வெட்கச்சிரிப்புடன் அவள் கையை விடுதலை செய்து விட்டு எழுந்தான். "எனக்கும் அலுவலகத்துக்கு வெகு தாமத மாகிவிட்டது. மாமா வேறு வரவில்லை என்றார்" என்றபடி அவளோடு கூட நடந்தான்.

"இன்று வரமாட்டார்" அம்மா இறந்ததில் இருந்து இந்த மூன்று ஆண்டுகளாக இந்த நாளில் அப்பா வெளியே செல்வது இல்லை. சாப்பிடவும் மாட்டார். அறையோடு அடைக்கப்பட்டுக் கிடப்பார்" அவனோடு பேசப் பேச நெஞ்சின் பாரம் பெருமளவு குறைந்து விட்டதைச் சுமித்ரா உணர்ந்தாள்.

"மூன்று ஆண்டுகள் ஆகியும் துன்பம் குறையவில்லையா? காலம் மனப்புண்ணை ஆற்றும் சிறந்த மருந்து என்பார்களே."

"ஆற்றித்தான் இருக்கிறது. அம்மா ஒரு புதன்கிழமை இறந்தார்கள். வெகு நாட்கள் வரையிலும் புதன்கிழமை வந்தாலே மனதில் வேதனையும் வந்துவிடும். அதுகொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கறைந்தது. ஆனாலும் இந்தத் தேதியில் தாங்க முடிவது இல்லை" என்று மாடிப்படிகளில் இறங்கலானாள் சுமித்ரா.

"சுமித்ரா ஒரு யோசனைச் சொல் மாமாவைப் பார்த்துப் பேசவிட்டு வரட்டுமா? அவர் துன்பத்தோடு தனியே அறையி னுள் அடைபட்டுக் கிடப்பது எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கி றது" என்றான் சந்திரன்.

"நிஜமா?" என்றாள் விழிகளில் கூர்மையுடன்.

பாதிப்படியில் நின்று திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள் சுமித்ரா. புருவத்தைச் சுருக்கி ஒரு கணம் யோசித்து விட்டு ''செய்யுங்களேன். எனக்கே இப்பொழுது எவ்வளவோ நன்றாக இருக்கிறது'' என்றாள்.

அவள் முகம் லேசாகச் சிவந்தது. ''நிஜம் என்று சிறு வெட்கத்துடன் கூறி மடமடவென்று இறங்கினாள். கீழே நின்று ''சிற்றுண்டி எடுத்து வைக்கட்டுமா?'' என்று வினவினாள்.

''செய் நான் மாமாவைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்'' என்று மாமனாரின் அறைப்பக்கம் சென்றாள் சந்திரன்.

சற்றுப் பொறுத்து ராமநாதனையும் அழைத்துக் கொண்டு அவன் உணவருந்த வந்தபோது சுமித்ராவுக்கு வியப்புடன் வெகு இதமாகவும் இருந்தது. அறைகுறையாக உண்ட போதிலும் மருமகனுடன் அவர் அலுவலகத்துக்கும் கிளம்பவும் சுமித்ரா வுக்கு மகிழ்ச்சியாகக் கூட இருந்தது.

அன்று சுமித்ராவின் மனம் வெகு உற்சாகமாக—திருமணத் துக்கு முன்பு இருந்த அளவு உற்சாசமாக இருந்தது.

அன்று மதியத்துக்கு மேல் மவுண்ட் ரோடுவரை சென்று சில சாமான்களை வாங்கினாள். பிறகு ஸ்பென்சருக்குப் போனாள் ஹாய் ''சுமீ'' என்று உற்சாகக் குரல்கள் பல கேட்கவும் திரும் பிப் பார்த்தாள். கல்லூரித் தோழிகள், பல நாட்களுக்குப் பிறகு பார்த்ததும் சுமித்ராவும் ஆவலுடன் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டாள்.

ஒருவரை ஒருவர் செய்த கேளிகளும் ஒருவருக்கொருர் பரிமறிக்கொண்ட கதைகளுமாகி ஒரே கும்மாள மிட்டனர். அரட்டை அடித்தபடியே ஐஸ்கிரீம் பார்லரில் ஆளுக்கு ஒரு பிஸ்தா ஐஸ் கிரீமைச் சுவைக்கலாமினர். பாதியில் தற்செயலாக எதிரே

இருந்த வலது கைக் கடிகாரத்தில் பார்வை விழவும் சுமித்ரா திடுக்கிட்டுப் போனாள். மணி ஐந்தேகால்.

''ஏய் கலா உன் கடிகாரம் சரியாகப் போகிறதாடி? என்று வினவியபடி தன் மணிக்கட்டைத் திருப்பி மணி பார்த்தாள்; ஐந்து இருபது.

''சந்தோஷம் போல ஐந்து பத்து நிமிடம் தாமதமாகப் போகுமடி என் கடிகாரம்'' என்று சுமியின் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தாள் கலா;

''நான் போக வேண்டுமடி'' என்று ஐஸ்கிரீமை சுவைத்து விட்டு எழுந்தாள் சுமித்ரா.

''அதெல்லாம் முடியாது ஐஸ்கிரீமை முடித்து விட்டுத் தான் போக வேண்டும்'' என்று பிடித்து கொண்டாள் மல்லிகா.

''ஏண்டி அய்யா வரும் நேரமா? ஆள் இல்லாவிட்டால் வருகிற கோபத்தில் பிறகு கடித்துத் தின்று விடுவாரா?'' என்று ஒருத்தி கேட்க ஒரே சிரிப்பு.

''பசி தாங்காதல்லவா; என்று ஒருத்தி சொல்ல ஒரே ஆரவாரம்.

கால்கட்டு விழாத கன்றுகள் அல்லவா; துள்ளின.

அரும்பாடு பட்டு அவர்களிடமிருந்து விடுபட்டு வேக மாகக் காரை ஓட்டிக் கொண்டு சுமித்ரா வீடு வந்து சேர்ந்த போது ''ஷெட்''டில் சந்திரனது காரும் நிற்பதைப் பதைப்புடன் கண்டாள். கடவுளே இன்றுதானே அவன் சற்று இளகிவந்தான்! காரை அப்படியே விட்டு விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினாள். அதற்குள் அவன் முகம் கழுவி உடை மாற்றிக் கொண்டு அவனது அறைவிலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தான்.

''வந்து வீட்டீர்களா?'' என்றாள் மூச்சு வாங்க மன்னிப்பு கோரும் பாவனையில் புன்னகை செய்து விட்டு ''ஷாப்பிங் போனபோது கல்லூரித் தோழிகள் சிலர் வந்தார்கள். அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டே ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டதில் நேரமாகி விட்டது'' என்று சமாதானம் சொன்னபடி போனை எடுத்து சமையலறைப் பட்டனைத் தட்டினாள். ''நாயர், டிபன் எல்லாம் எடுத்துவை. நான் இதோ வருகிறேன்'' என்றாள். கொஞ்சம் உட்காருகிறீர்களா? விரைவில் வந்து விடுகிறேன்'' என்று தன் அறைக்குள் ஓடினாள். வேகமாக முகம் கழுவி, லேசாகப் பவுடரை ஏற்றித் திலகமிட்டாள் அவசரமாகத் சேலையை மாற்றிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

முந்தானையைச் சீர் செய்தபடி வந்த அவளைப் பார்த்துச் சந்திரன் முறுவலித்தான். ''மின்னல் வேகம்தான்.''

அவன் மீண்டும் மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையுடன் ''நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தேன். பார்த்து நிரம்ப நாளாயிற்று? எல்லோரும் சேர்ந்து கொண்ட விடவேமாட்டேன் என்றார்கள். கூட அந்த அரட்டை கள்ளிக்கலா வேறு'' என்று பரப்புடன் நடந்தாள்.

''ஒரு நிமிடம் சுமித்ரா'' சந்திரன்.

''என்ன'' என்று திரும்பினாள் அவள்.

சந்திரன் தன் பாக்கெட்டில் இருந்து கைக்குட்டையை எடுத்தான். ''காதோரமாகப் பவுடர் கொஞ்சம் அதிகப்பட்டு விட்டது'' என்று லேசாகத் துடைத்து விட்டான்.

''ஓ...'' என்று சொல்லிவிட்டு அவசரமாக படிமிறங்கினாள். அவள். ஒரு வேலையாள் பல பாக்கெட்டுகளுடன் உள்ளே வந்தான். சுமித்ரா வாங்கி வந்தவைதான். ''எல்லாம் இந்த

மேசை மேல் வை. பிறகு வந்த எடுத்துக் கொள்கிறேன்'' என்று போகிற போக்கில் நில்லாமலேயே சொல்லிவிட்டுச் சாப்பாட்டு அறையை நோக்கி விரைவுடன் நடந்தாள் சுமித்ரா.

''யூ, ஸீ சுமித்ரா, என்றோ ஒருநாள் சற்றுத் தாமதமாகி விட்டதால் என்ன? என்று அவளைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த சந்திரன் புன்னகை செய்தான்.

''ம்?'' என்றவள் சிறு பெருமூச்சுடன் தன்னை அறியாமல் அமைதியடைந்தாள்.

''என்னவெல்லாம் வாங்கினாய்?'' என்று பேச்சை மாற்றினான் அவன்.

''கொஞ்சம் ரிக்கார்டுகள். அப்புறம் உங்கள் டேப் ரிக்கார்டருக்கு இரண்டு காஸெட். அப்பாவுக்கு நாலு செமி சில்க் லுங்கிகள். அப்புறம்....'' என்றவள் நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

''அப்புறம்?'' என்று ஓர் ஆவலுடன் ஊக்கினான் சந்திரன்.

அவன் கேட்டது காதில் விழாதது போல நடக்க முயன்றாள் சுமித்ரா. அவளது தயக்கம் அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. அப்படி எதை மறைக்கிறாள் என்று தெரிந்துக் கொள்ளும் ஆவலும் அவனுள் கிளர்ந்தது. சட்டென அவள் கையைப் பற்றி நிறுத்தி ''அப்புறம்?'' என்று மீண்டும் கேட்டான்.

''வந்து... டபுள் நிட்டிங்கில் உங்களுக்கு ஒரு சூட்டுக்குத் துணி வாங்கினேன்'' என்றாள் குனிந்த தலை நிமிராமல். ''அது துணி மிகவும் நன்றாக இருந்தது'' என்றாள் சமாதானம் கூறுவது போல.

''எனக்குத்தான் நிறைய இருக்கிறதே''

''துணியும் டிசைனும் கலரும் மிகவும் நன்றாக இருந்தன'' என்று முணு முணுத்தாள் சுமித்ரா.

அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ''சரி சரி தைக்கக் கொடுத்து விட்டாயா?''

அவள் முகம் மலர ''உங்களுக்குப் பிடித்த மாடலில் தைக்க வேண்டும்'' என்றவள் சாப்பாட்டு மேசையைப் பார்த்ததும் புருவங்களைச் சுருக்கினாள்.

''நீங்கள் உட்காருங்கள்'' என்று பால்கோவாவையும் போட்டாவையும் அவன் முன்னே தட்டில் வைத்து போண்டாவுக்கு சட்னியும் வைத்தாள். ''நாயர் அப்பாவுக்குத் தட்டு எங்கே?'' என்று சமையல்காரனிடம் வினவினாள்.

''அய்யா வேண்டாம்னாங்க சின்னம்மா.''

''இரு நாயர். எனக்கு காபி மட்டும் போதும், ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டது வயிறு ''டொம்'' என்று இருக்கிறது நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்'' என்று டெலிபோனை எடுத்தாள். தந்தையின் அறைக்குப் போட்டாள். அவர் எடுத்ததும் என்னப்பா நீங்கள்? ஏன் டிபன் வேண்டாம்? வயிறு ஒன்றும் கெட்டு விடவில்லையே? என்றாள் சற்று கவலையுடன்.

''ஒன்றும் இல்லையம்மா. எனக்கு வயது ஆகிறது அல்லவா? சாப்பாடு குறைய வேண்டாமா?

''பெரிய வயது அப்பா. நாற்பத்து ஏழு வயதும் ஒருவயதா? அப்பா என்ன செய்கிறது என்று சொல்லுங்கள் ''ஓ அப்பா ஸாரி அப்பா'' தாயின் நினைவு வர மெல்லக் குரல் அடங்கி விட்டது.

''ஸாரி எதற்கு அம்மா? அவசியம் இல்லை. மாப்பிள்ளையுடன் பேசிய பிறகு மனதில் அம்மா நினைவில் பழைய வேதனை

இல்லை. மதியம் மாப்பிள்ளையோடு பேசிக்கொண்டு இரண்டு பிடி அதிகம் உண்டு விட்டேன் இப்போது பசியே இல்லை.''

வரவர அடிக்கடி இப்படியே சொல்கிறீர்களே அப்பா சாப்பிடாமல் உடம்பு கெட்டுவிடப் போகிறது என்று கண்டிப்புடன் பேசினாள் சுமித்ரா.

அவளது கண்டிப்பையும் கரிசனத்தையும் ரசனையுடன் கவனித்தபடி உண்டு கொண்டிருந்தான் சந்திரன். தாயின் கனிவையும் கண்டிப்பையும் பற்றி அவள் சொன்னது நினைவு வந்தது. இவளும் தாயின் மறுபதிப்பு தானே?

இப்போது தந்தையின் பேச்சில் சுமித்ரா அதிர்ந்து போனாள்.

''எனக்குப் பசி வரவேணுமானால் ஒரு பேரனைப் பெற்று என்னிடம் கொடு சும்மா'' என்றார் அவர்.

''அப்பா!'' என்றாள் விக்கித்துப் போய்.

''ஆமாம்மா. பேரனோடு இங்கும் அங்குமாக இரண்டு ஓட்டம் ஓடினேனானால் எனக்குப் பசியும் எடுத்துவிடும். இளமை திரும்பிவிடும்.''

சுமித்ரை குரலிலும் தோற்றத்திலும் இருவிதமாக நடிக்க வேண்டி வந்தது. தவிப்புடன் கணவன் பக்கம் லேசாகக் கவனித்தாள். முகம் மாறாமல் காத்தபடி தந்தைக்குச் சரியான பதிலாக ''போங்கப்பா' என்றாள்.

''எங்கே போவதம்மா? நான் மாப்பிள்ளைமிடம்.''

''ஸ்... சும்மா இருங்கள் அப்பா. நான் வைக்கிறேன்.'' என்று போனை வைத்தாள். வேகமாக இரு பெரிய மூச்சுகளை உள்ளிழுத்து வெளிவிட்டாள். அமைதியைக் காட்டிக் கொண்டு வந்து அமர்ந்தாள்.

''என்ன சுமித்ரா?'' என்று அவன் கன்களில் குறுகுறுப்புடன் கேட்டான்.

''ஓ... ஒன்றுமில்லையே'' என்று தடுமாறினாள் சுமி.

அவளைக் கூர்மையாகப் பார்த்துவிட்டு ''சரிதான் காபியைக் குடி'' என்றான் அவன்.

''என்னென்ன இசைத்தட்டுகள் வாங்கினாய்!'' என்று பேச்சை எடுத்தான் மீண்டும்.

சம்பந்தமற்ற இந்தப் பேச்சு அவளிடம் அமைதியை வர வழைத்தது. ஜிம்ரீங்ஸ் ரிக்கார்டு ஒன்று. அப்புறம் சீழ்காழியின் அபிராமி அந்தாதி.''

அவன் சிரித்தான்.

''என்ன?'' என்றாள் அவள் புரியாமல்.

''இந்தப் பக்கம் ஜிம்ரீங்ஸின் மேல்நாட்டு சங்கீதம், கூடவே சீர்காழியின் கர்நாடக இசையை ரசிக்கிறாய். திருப் பள்ளி எழுச்சி பாடுகிறாய். இரு துருவங்களையும் விரும்பு கிறாயே.''

'சிவப்பு அழகாக இருக்கிறது என்றால் பச்சை நன்றாக இராது என்றா அர்த்தம்? இரண்டும் இரண்டு தினுசில் அழகு தான் என்றாள் புன்சிரிப்புடன்.

''மடக்கி விட்டாயே சுமித்ரா. தோல்வியை ஒத்துக் கொள் கிறேன்'' என்றான் சந்திரன் புன்சிரிப்புடன்.

ஆனாலும் சுமியின் முகம் மாறிவிட்டது. ''மடக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. மன்னியுங்கள் என்றாள் பணிவுடன்.

இதற்கென்ன மன்னிப்பு? உன் பதிலை நான் ரசித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்'' என்றான் சந்திரன். சுமித்ராவின் முகம் மீண்டும் மலர்ந்தது.

கை கழுவிக் கொண்டு வெளியேறுகையில் சந்திரன் சொன்னான் ''இன்று தியாகு வந்திருந்தான் சுமித்ரா. நாளை அவன் மகள் பிறந்த நாளைக்கு நாம் இருவரும் கட்டாயமாக வரவேண்டுமாம். வருவதாகச் சொல்லி விட்டேன்'' போகலாம் இல்லையா.

''கட்டாயம். அந்தக் குழந்தையை மீண்டும் பார்க்க எனக்கு மிகவும் ஆசை. நான் அன்றே பிறந்தநாள் பரிசுக்காக விளையாட்டுச் சாமான்கள் கூட வாங்கி வைத்து விட்டேன்'' என்றாள் சுமித்ரா.

''ஆல்ரைட், நாளை ஆறுமணிக்குக் கிளம்பலாம். இரவு தான் விழாவாம்'' என்று சொன்னான் சந்திரன்.

மறுநாள் சுமித்ரா தூய வெண்ணிறத்தில் பெரிதும் சிறிது மாக நல்ல சிவப்பில் சீன்குவின் ரோஜாக்கள் மின்னலிட்ட ஷிபான் சேலை கட்டி கிளம்பினாள். பொருத்தமான காதணிகள்.

அவளைப் பார்த்ததுமே சந்திரன் 'கழுத்தில் அணிந்திருப்பது இந்த செட் இல்லைபோல் இருக்கிறதே என்றான்.

''ஆமாம். இதில் உள்ளது கொக்கிப் போட வரவில்லை'' என்றாள் சுமித்ரா.

''எங்கே பார்க்கலாம்'' என்று அவளுடன் அவளது அறைக் குள் வந்தான் சந்திரன். கழுத்தணியை வாங்கிப் பார்த்தான். ''ஒரு பின் கொடு சுமித்ரா'' என்று அதைக் கொண்டு என்னவோ செய்தான். ''திரும்பு மாட்டி விடுகிறேன்'' என்றான்.

அவன் அருகில் வந்து திரும்பியதும், ''இது என்ன செண்ட் சுமித்ரா? மனம் இதமான இனிமையுடன் இருக்கிறதே'' என்றான்.

''இது செண்ட் இல்லை. யடிகோலோன். கொஞ்சம் மல்லிகை மணம் மட்டும் சேர்ந்தது'' என்றாள்.

கழுத்தின் ஓரமாக இருந்த கேச சுருலை விலக்கிக்கிக் கழுத்தில் அதை மாட்டிவிட்டான். பின்னர் அவனது விரல்கள் சுமியின் கழுத்தை விட்டு நகர மறுத்து அந்த மிருதுவான சருமத்தில் மெல்ல வருடலாயின.

நெஞ்சு படபடக்க தலைகுனிந்தாள் சுமித்ரா.

''சுமி'' என்று குனிந்து அவளது கழுத்தில் வளையில் உதடுகளப் பதித்தான் சந்திரன். மெல்ல அந்த உதடுகள் மேலேறிக் கன்னத்தில் அழுத்தின. தன்னை மறந்து, மந்திரத் தில் கட்டுண்டவர்கள் போல இருவரும் இருந்த இந்த நிலை எவ்வளவு நேரம் நீடித்ததோ. பின் ஒரு சிறு சிரிப்புடன் அவளை விடுதலை செய்து ''வா சுமி'' என்று கரம் பற்றி அழைத்துச் சென்றான் அவளுடைய கணவன்.

கன்னங்களில் செம்மையுடன் மகளும் கண்களில் கனிவுடன் மருமகனும் செல்வதை விழிநிறையப் பார்த்து மகிழ்ந்தார் ராம நாதன்.

பழைய தோழர்களின் நடுவில் சந்திரனுக்கு பலத்த வரவேற்பு. சுமித்ராவுக்கும் கூடத்தான். குழுமியிருந்த அத்தனை பேரிலும் சுமித்ரா தனிப்பட ஒளிரக் கண்டான் சந்திரன். சுமி இவ்வளவு அழகியா? என்று வியந்தான். பிறந்த நாள் குழந் தையை ஆவலுடன் அவள் அணைத்துத் தூக்கக் கண்டபோது அவன் மனம் வேறு கற்பனையில் ஆழ்ந்தது. அவனுடைய

பிள்ளையைக் சுமித்ரா தூக்கி நிற்க... திடுக்கிட்டுப்போய் நிமிர்ந்தான் அவன். சுமித்ரா இப்போது இன்னொரு அழகுடன் மிளிர்ந்தாள். அவள் உதடுகளில் முறுவல் நெளியலாமிற்று. தற் செயலாக கணவன் பக்கம் திரும்பிய சுமித்ரா அவன் பார்வையை சந்தித்தாள். உடனே நாணி முகம் சிவந்தாள். சந்திரன் புன்னகை மேலும் விரிவடைந்தது.

எல்லோரும் குழந்தையுடன் குடும்பம் குடும்பமாக போட்டோ எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

சுமித்ராவும் சந்திரனும் குழந்தையுடன் போஸ் கொடுத் தார்கள்.

''அடுத்த ஆண்டு சொந்தக் குழந்தையுடன் போட்டோ எடுப்பார்கள்'' என்றான் தியாகு.

''கட்டாயம்'' என்று சந்திரன் சிரிக்க, சுமித்ரா தலை குனிந்தாள்.

திரும்பி வரும்போது இருவருக்குமே பேசத் தோன்றில்லை. ஏதோ ஒரு கனவு மயக்கம் போல் மவுனமே இனிமையாக இருந்தது.

ராமனாதன் வரவேற்பு அறைமிலேயேதான் இருந்தார். ''சாப்பிட்டீர்களா அப்பா? பால் குடித்து விட்டீர்களா?'' என்று வினவினாள் சுமித்ரா.

''சாப்பிட்டு விட்டேன் சுமிம்மா. ஆனால் பால்பழம் இரண் டும் இன்னமும் இல்லை'' என்றார் ராமநாதன்.

''இதோ எடுத்து வருகிறேன் அப்பா'' என்று மகள் உள்ளே போனாள்.

மாமனார் மருமகனிடம் பேசலானார். ''மாப்பிள்ளை நீங்கள் ஒன்றும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு என்று இருக்க வில்லையே!''

லேசான அதிர்ச்சியைச் சமாளித்துச் சிரித்துக் கொண்டே ''என்ன மாமா இப்படிக் கேட்டு விட்டீர்கள்?'' என்றான் சந்திரன்.

''இல்லை... சுமிமிடம் பேரன் வேண்டும் என்றால் காதி லேயே போட்டுக் கொள்வது இல்லை. அதுதான் உங்களி டம்...'' என்று அவர் குறையுடன் பேசினார்.

சற்றுமுன் கண்ட தோற்றம் சந்திரனின் மனதில் எழுந்தது. நகைத்தபடி, இப்போது என் காதில் போட்டு விட்டீர்கள் இல்லையா, மாமா? இனிமேல் பாருங்கள் அடுத்த ஆண்டு இந்நேரம் உங்கள் பேரன் உங்கள் மடியில் இருப்பான். ஆனால்...'' என்று இழுத்தான்.

9

''என்ன மாப்பிள்ளை'' என்று கவலையுடன் வினவினார் ராமநாதன்.

''பேத்தியாக இருந்தாலும் குறை சொல்லக்கூடாது என்றான் குறும்புச் சிரிப்புடன் சந்திரன்.

ராமநாதன் முகம் பளிச்சென்று மலர்ந்தது ''பேரனோ பேத்தியோ யாராக இருந்தாலும் சரிதான் மாப்பிள்ளை. ஏன், நான் தாத்தா ஆகப்போகிறேன் என்று ஒரு சொல் நீங்கள் சொன்னால் கூடப்போதும். விலைக்கு வந்ததே அந்த ஊட்டி எஸ்டேட்டை வாங்கி உங்களுக்குப் பரிசாகத் தந்து விடுகி றேன்'' என்றார் ஆவலே உருவாக.

''இவருக்கு இதற்குள்ளாக இவ்வளவு ஆசையா?'' என்று பிரமித்தான் சந்திரன். பிறகு ஏதோ தோன்றவும் கலகலவென்று

சிரித்தான். ஊக்க போனசா? பெரிய ஆள் மாமா நீங்கள். ஆல் ரைட் எஸ்டேட்டுக்கு எதற்கும் அட்வான்ஸ் கொடுத்து வையுங் கள் என்று மீண்டும் சிரித்த படியே மாடிக்கு போனான்.

சற்றுப் பொறுத்து ஒரு ''ட்ரே''யில் இருசிறு தட்டுகளில் ஆப்பிள் துண்டுகளுடனும் இரு கப்புகளில் பாலுடனும் சுமித்ரா வந்து சேர்ந்தாள்.

''இந்தாருங்கள் அப்பா. ஒன்றும் மீதம் வைக்கக் கூடாது'' என்று கண்டிப்பாகக் கூறி அவரிடம் ஒரு பழத்தட்டையும் ஒரு கப் பாலையும் கொடுத்தாள்.

''சரிம்மா'' என்றார் தந்தை பணிவாக. நான் இனி ஏன் மிச்சம் வைக்கப் போறேன். மாப்பிளைதான் ஊட்டி எஸ்டேட்டுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுக்கச் சொல்லி விட்டாரே.

எஸ்டேட்டா?'' என்று புருவத்தைச் சுருக்கினாள் மகள்.

''ஆமாம்மா. ஊட்டியில் டீ எஸ்டேட், பேரனைப் பெற்று தருவதாகச் சொன்னால் அந்த எஸ்டேட்டை வாங்கிப் பரிசளிப்பதாக அவரிடம் சொன்னேன். உடனே அட்வான்ஸ் கொடுக்கச் சொன்னார்'' என்றார் பெரியவர் குதூகலத்துடன்.

தட்டில் இருந்த பழத்துண்டுகளை மிகுந்த கவனத்துடன் அடுக்கினாள் சுமித்ரா. ''இது... இது எப்போதைய திட்டம் அப்பா?'' என்றாள் மிகவும் சன்னமான குரலில்.

''எதம்மா? எஸ்டேட் விஷயமா? கொஞ்சநாளாகவே இதே திட்டம்தான். கண்ணம்மா இன்றுதான் மாப்பிள்ளை அட்வான்ஸ் கொடுத்து விடுங்கள் என்று தன் வாயால் சொன்னார்'' என்று தன் போக்கில் சொன்னார் தந்தை.

''ஓகோ! ஓகோ!'' ஆக ஊட்டி எஸ்டேட்தான் உந்துகிறதோ? இரண்டுநாள் இனிய பேச்சில் முட்டாளடித்து விட்டானே இந்த

இரண்டு நாட்களாக அவனாக வந்து வந்து பேசிய காரணம் இப்போதல்லவா விளங்குகிறது. இதில் மயங்கிவிட்ட சுமித்ரா தான் எவ்வளவு பெரிய ஏமாளி. வசந்தியை மறந்தாளே. பணத்துக்காக இரு பெண்களின் வாழ்க்கையை அழிக்கத்துணிந்தவன் அவன் என்பதை எப்படி மறந்தாள்? ஊட்டி எஸ்டேட்டா? உதடுகளை அழுத்த மூடிக் கொண்டு மாடிப்படி ஏறினாள் சுமித்ரா.

பொது அறைக்குள் காலடி எடுத்து வைத்ததுமே அந்த அறையின் தென்புறச் சன்னல் ஓரமாகக் கிடந்த கட்டிலில் சந்திரன் உல்லாசமாகச் சாய்ந்திருந்தது அவள் கண்ணில் பட்டது. உள்ளூர வெகுண்டாள். சுண்டு விரலை அசைத்துக்காட்டி விட்டார்; ஓடிப் போய்க் காலடியில் விழ வேண்டுமோ என்று ஆத்திரத்துடன் நினைத்தாள். அவளுக்குத் தன் மீதும் ஆத்திரம் வந்தது. கழுத்தை வருடிக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு விட்டால். அவள் அப்படி மயங்கி விட வேண்டுமா என்று வெறுப்புடன் நினைத்தாள். தன்வெறுப்பையும் ஆத்திரத்தையும் வெளிகாட்டாமல் விழிகளைத் தாழ்த்தி மறைத்தாள்.

கட்டிலின் அருகே இருந்த வட்டமான கண்ணாடி மேசை மேல் ''ட்ரே''யை வைத்தாள் ''சாப்பிடுங்கள்'' என்று தட்டைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு மடமடவென்று தன் அறைப்பக்கம் திரும்பி நடந்தாள்.

''சுமி'' என்று ஆவலுடன் எழுந்தான் சந்திரன்.

காது கேளாத பாஷையில் சுமித்ரா மேலே சென்றாள்.

சந்திரன் புருவங்கள் நெரிய ''நில் சுமித்ரா'' என்று அதட்டினான்.

விருட்டென்று திரும்பினாள் சுமித்ரா. ''ஏன்; உங்கள் எஸ்டேட்டுக்கு வாரிசு வேண்டுமா?'' என்று தன் ஆத்திரம் தீரக் கேட்டு விட்டாள்.

இரண்டு எட்டில் அவள் எதிரே வந்து நின்றான். சந்திரன். சினத்தை அடக்கி கொண்டு ''என்ன உளறுகிறாய்?'' என்று வினவினான்.

''உளறலா? மாமன் சொல்தட்டாத மருமகன் ஆமிற்றே, பிள்ளை பெற்றால் ஊட்டி எஸ்டேட் பரிசாமே குறைந்தாலும் ஆறு ஏழு லட்சம் பெறுமே. அதை விட்டு விடலாமா? பிடிக்காத மனைவி என்றாலும் பிள்ளை பெற...''

மேலே பேசுமுன் பளீரென்று கன்னத்தில் விழுந்து விட்டது. ஒரு கணம் சுமி ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தாள். கழுத்துவரை நரம்புகள் இழுத்துப் புடைத்தன. காது அடைத்தது; கண் இருண்டது. ஆனால் அந்தப் புற உணர்வுகளைக் கவனிக்கும் நிலையில் அவள் இல்லை.

அவன் அவளை அடிப்பதா? நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் கண்டிப்புடன் வளர்த்த அவளுடைய தாய்கூட சுமித்ராவை அடித்ததில்லை. தந்தையோ கடிந்தொரு சொல்கூடச் சொன்னவர் இல்லை.

அப்படி வளர்த்த அவளை; நாய்க்கு லைசென்ஸ் தகடு மாட்டுவது போல தாலிகட்டிய ஒரே உரிமையால் இவன் கை நீட்டி அடிப்பதா? கொதிப்புடன் நிமிர்ந்தாள்.

''இவ்வளவுதான் தெரியுமா? அல்லது உங்கள் வலிமையைப் பறைசாற்ற இன்னமும் எதேனும் உண்டா?'' என்றாள் வெகு இகழ்ச்சியாக.

அவனும் முகம் கன்றியிருந்தான். சே...மனைவியை அடித்தோமே என்ற அவனது கழிவிரக்கத்தைச் சுமித்ராவின் வார்த்தை துடித்தெரிந்தன. ''மிச்சம் மீதியை நீயாகவே அறிந்துகொள்ள'' என்று சட்டென அவளைப் பற்றினான்.

அவளை உதர முயன்றபடி ''சீ விடுங்கள்'' என்னை விடுங்கள் என்றாள் சுமித்ரா.

''விடுவதா? பின்னே என் கவலைகளை நீ அறிவது எப்படி? அதோடு என் ஊட்டி எஸ்டேட்டுக்கு வாரிசு வேண்டாமா?'' என்று ஏளனம் செய்தபடி அவளை முரட்டுத் தனமாகத் தூக்கிச் சென்று கட்டிலில் தொப்பென்று போட்டான் அவன்.

பல ஆண்டுகாலம் நடனம் பயின்ற லாவகத்துடன் உருண்டுசென்று கட்டிலின் மறுபுறமாக இறங்கினாள் சுமித்ரா.

அவ்வளவு சீக்கிரமாக அவள் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடும் என்று எண்ணியிராத அவன் சுதாரித்துக் திரும்பு முன் அவள் மின்னலாய்ப் பாய்ந்து தன் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள். சற்று நேரம் மூச்சு வாங்கியது. ஏன் இப்படி? ஏனிப்படி எஸ்டேட்டுக்காக அந்த பலவந்தம் என்கிற இந்த அளவுக்கும் துணிவானா? அவன் அப்படிப்பட்டவன் அல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தாளே. ஒருவேளை அவன் வீட்டில் மீண்டும் எதேனும் பெரியதாகப் பணத் தொல்லை ஏற்பட்டுவிட்டதா? கேட்க மனம் இல்லாமல் தன் பெயரில் சொத்தாக இருந்தால் வசதி என்று எண்ணிவிட்டானா, கடவுளே?

மறுநாள் காலையில் அறையைவிட்டு வெளியே வரவே சுமித்ராவுக்கு கால் வரவில்லை. மெல்ல மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு குளிந்த தலைநிமிராமல் நடந்தாள்.

சந்திரன் அதே பெரிய கட்டிலில் படுத்திருப்பது ஓரக் கண்ணில் பட்டது. எப்போதுமே அவன் அந்தக் கட்டிலில் படுப்பது வழக்கம்தான் என்றாலும் அவள் குளித்து முடித்து வரும்வரை அங்கேயே கிடப்பது...

வேகமாக வெளியேற முயன்றபோது, ''சுமித்ரா'' என்று அவன் அழைக்கவும் அப்படியே நின்றாள் ஜாக்கிரதையாகவேதான்.

''நேற்றோடு பகல் முடிந்த இரவு வருவரு நின்றுவிடப் போகிறதாமே. அப்படியா,'' என்று கிண்டலாகக் கேட்டு ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

படபட வென்று நெஞ்சு துடிக்க வேகமாக வெளியே சென்றான் சுமித்ரா. ''இன்று தப்பமாட்டாய்'' என்று எச்சரிக்கிறானாக்கும் ஆனால்...

பூப்பறித்துக் கொண்டு வரும்போது அவள் மனதில் ஒரு திட்டம் தோன்றிவிட்டது. டெலிபோனை எடுத்து எங்கெங்கோ ''டயல்'' செய்து பேசினாள். சிக்கலின் நிரந்தரத் தீர்வு இது இல்லையே என்ற சோர்வு உண்டாயிற்று. ஆனாலும் இப்போதைக்கு சமாளித்து விட்டால் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தோறிவிட்டது.

காலை உணவின்போது சுமித்ரா தன் தந்தையிடம் ''அப்பா லாவண்யாவின் கடிதம் வந்தது. கட்டாயம் என்னை, வரச்சொல்லி எழுதியிருக்கிறாள். புளாவுக்குப் புறப்படலாம் என இருக்கிறேன். உங்கள் மாப்பிள்ளைகூடச் சரி என்று சொல்லி விட்டார்'' என்று கோர்வையாக இயம்பினாள். துணிச்சலாகவும்கூட.

''என்னம்மா திடீரென்று'' வியந்தார் அவர்.

''கொஞ்ச நாளாகவே நினைத்ததுதான் அப்பா. அவள் வேறு என்னிடம் ஏதோ முக்கியமாகப் பேச வேண்டுமாம். எனக்கும் அவர்களை எல்லாம் பார்க்க வேண்டும் போல் ஆசையாக இருக்கிறது'' என்றாள் அவள் பிடிவாதமாக.

''போயிவிட்டு வரட்டும் மாமா. சித்தியிம் சீறாட அவளுக்கு மட்டும் ஆசையிராதா? வேண்டாம் என்று தடுத்தால் அதையே